

Thiên Giáng Lân Nhi Chi Thiên Y Vô Phùng

Contents

Thiên Giáng Lân Nhi Chi Thiên Y Vô Phùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17

Thiên Giáng Lân Nhi Chi Thiên Y Vô Phùng

Giới thiệu

Chương Đình vốn là con cháu nông gia bình thường, bởi vì không muốn giống như ông cha tổ tiên, cả đời bán mặt cho d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-giang-lan-nhi-chi-thien-y-vo-phung>

1. Chương 1

Chương Đình vốn là con cháu nông gia bình thường, bởi vì không muốn giống như ông cha tổ tiên, cả đời bán mặt cho đất bán lưng cho trời, người trẻ tuổi khát khao được hào sảng mồm to uống rượu chén lớn ăn thịt, vậy là không thềm để ý phụ thân quả trách, rời nhà bước vào giang hồ.

Vị Thủy bang gã gia nhập mặc dù chẳng qua là bang phái loại ba, nhưng ở bản xứ đã rất ghê gớm, đủ để cho đệ tử trong bang ngênh ngang trên đường.

Chương Đình gia nhập Vị Thủy bang khi mới mười bảy tuổi, mà tháng chín năm nay, gã sẽ đón sinh nhật hai mươi một tuổi.

Giang hồ tử đệ giang hồ lão, giang hồ trong mắt Chương Đình, chính là áo khoác màu đỏ tía của bang chủ, Cửu Hoàn đại đao của phân đường chủ, hào ngôn tráng ngữ của các huynh đệ lúc tửu hậu, tiền lệ bang phái phát mỗi cuối tháng, cùng nếp nhăn giăng đầy trên khóe mắt mẫu thân mỗi năm khi đưa tiền về nhà.

Tính tình của gã rất nghiêm túc, hơn nữa mỗi lần chỉ nghĩ một dạng sự tình, học nhanh hơn người khác rất nhiều, khoảng thời gian bốn năm, đã đủ để cho gã từ một thái điều chẳng biết gì thành một trong bốn bả đao nhanh nhất của phân đường.

Cho nên lúc bang chủ bảo phân đường chủ kêu mấy người có năng lực đến địa điểm chỉ định hội họp, người đầu tiên đường chủ nghĩ đến, chính là Tiểu Chương.

Chương Đình theo đường chủ ra roi thúc ngựa chạy tới Hắc Đường hiệp, lập tức bị bang chủ phái đến dưới quyền một đại hồ tử, mai phục sau thung lũng Hắc Đường.

Gã tự nhiên không biết đại hồ tử nọ là Thiết Chương Đỗ Tam Xuyên rất nổi danh trên giang hồ, cũng không biết bốn bang phái cùng rất nhiều người giang hồ khác đều đang mai phục xa xa gần gần khắp các

nơi trong hẻm núi.

Mỗi người đều dường như khẩn trương hơn ai hết, chẳng ai rảnh rỗi mà để ý tới một tiểu tử vô danh tiểu tốt. Từ trong đôi câu chuyện gẫu của người khác gã lảng máng nghe ra, ngẩn ấy người tụ tập một chỗ là vì vây diệt một yêu nhân rất lợi hại của Vu Thánh giáo, về phần Vu Thánh giáo là cái gì, yêu nhân là ai, rốt cuộc pháp thuật lợi hại thế nào thì hoàn toàn không phải điều gã có thể lý giải.

Cho dù lợi hại hơn nữa, chắc cũng chẳng thể lợi hại hơn bang chủ đâu nhỉ? Bảo đao của bang chủ chém xuống, có thể bổ cả một tảng đá lớn, trên đời này làm sao có thể tồn tại kẻ lợi hại hơn?

Nghĩ vậy, Chương Đình bắt đầu an tâm lau chùi thanh đao của mình.

Một đao khách tốt, cần phải xem đao như bằng hữu của mình. Tuy là gã không biết làm bằng hữu với một cục sắt thế nào, nhưng lời đường chủ nói khẳng định là có đạo lý, cho dù hiện tại không hiểu, chờ mình lên được vị trí đường chủ là nhất định có thể hiểu được.

Thời điểm hẻm núi phía trước bắt đầu truyền đến tiếng hỗn loạn, Chương Đình vẫn đang lau đao của gã, cho nên khi cỗ xe ngựa màu đen kia xuất hiện trong tầm mắt, tốc độ lao ra chậm hơn người khác một bước.

Bởi vì chậm một bước này, thứ gã thấy liền nhiều hơn người khác rất nhiều.

Gã thấy một trường tiên màu đen từ trước xe ngựa bay lên, quay một vòng trên đầu mọi người, sau đó dịch thể trắng đục đỏ tươi bắn lên theo tiên, đẩy căn bản không phải tiên, là độc giao! Là ác long! Là Tu La lấy mạng!

Tiếng cười như chuông bạc truyền đến từ trên đỉnh xe ngựa, một đôi hồng y hài đồng nhảy lên, uyển chuyển như biết bay. Bạch quang trong tay hai người lóe lên, liền có người ngã xuống như lúa ngã dưới lưỡi liềm. Hai tiểu hài trong đồ sát đơn phương cười không ngừng, khi ngẫu nhiên cùng bay trở về xe ngựa còn vỗ tay nhau, hai gương mặt trắng ngần, lại giống nhau như đúc!

Dường như đã qua rất lâu, kỳ thật chỉ là nháy mắt. Bốn năm mươi người lao ra máu thịt tung tóe ngã xuống đầy đất, nhưng đến chiếc bánh xe ngựa cũng chẳng thể giam chân một chút, đó đâu phải xe ngựa, rõ ràng là một con quái vật màu đen!

Chương Đình vô thức đứng sau những thi thể, cảnh tượng hết như ác mộng làm gã sợ tới mức muốn chạy, nhưng chân lại nặng như bị cột bao nhiêu là đá, chẳng nhích nổi lấy nửa bước.

Gã thấy đại hồ tử bang chủ chào hỏi tất cung tất kính múa may một đôi bồ phiến đại chưởng, miễn cưỡng ngăn cản trường tiên màu đen của kẻ đánh xe, giãy tiếp theo, trường tiên quần lấy cổ đại hồ tử như độc xà, lão cố sức kéo tiên một cách vô ích, nửa khuôn mặt không bị râu che phủ ngạt thành màu đỏ tía.

Bọn hồng y đồng tử trở lại đỉnh xe cười đùa chỉ trỏ, một đứa nói: “Người đoán hắn có thể cố bao lâu?” Đứa còn lại liền cười nói: “Tối đa mười đạn chỉ.”

Trong mắt đại hồ tử bắt đầu phát ra ánh sáng màu đỏ, lão trừng cánh cửa xe ngựa thủy chung đóng chặt mà mắng to: “Vu Trảm Lâu... Người là đồ rùa đen rút đầu... Bọn yêu nhân Vu Thánh giáo các người đều sẽ không được chết tử tế...”

Bọn hồng y đồng tử nhất tề biến sắc mặt, đồng thanh quát: “Lớn mật, dám vô lễ với giáo chủ!”

Hắc y nhân đánh xe mặt trầm như nước, vung tay, chiếc tiên thít vào từng tác với tốc độ mà mắt thường nhìn được, cuối cùng rắc một tiếng, cổ Đồ Tam Xuyên rốt cuộc bị thít đứt, cả cái đầu kèm một chùm máu tươi bay lên giữa không trung.

“Tả hộ pháp hảo thân thủ! Cách chết này thật là tiện nghi cho hắn.” Hai đồng tử cùng hoan hô như hát.

Cái đầu nọ quay tít hai vòng trên không, lại vừa vụn rơi xuống trước mặt Chương Đình, đại hồ tử đầu lưỡi thè ra, con mắt lồi khỏi hốc mắt dừng hình trên cái đầu đã mất đi thân thể, hết sức dữ tợn.

Chân mềm nhũn, gã ngã ngồi xuống đất, rốt cuộc không đứng dậy nổi.

“Ai nha, vẫn còn một tên!” Đồng tử bên trái kinh hô, “Nhất định là A Nhất để sót.”

“Mới lạ, rõ ràng là A Nhị để sót!” Đồng tử bên phải kháng nghị.

“Là A Nhất!”

“Là A Nhị!”

“Câm miệng!” Hắc y nhân vung tay, trường tiên lại bay vút, thẳng đến Chương Đình.

Xong rồi, đến phiên gã rồi!

Chương Đình định cử đao, chỉ ít phải chết như một người giang hồ, nhưng trong khoảnh khắc này, khuôn mặt già nua của cha mẹ hiện lên trước mắt, một chút khí lực cuối cùng cũng trôi đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc tiên như độc xà bay về phía đầu mình.

“Thôi đi, lên đường quan trọng hơn.” Mắt thấy trường tiên sắp điểm tới ẩn đường của Chương Đình, người trong xe ngựa lạnh lùng nói.

Mũi tiên lập tức vẽ một vòng tròn nhỏ trên không, thu về càng nhanh hơn thế đến, hắc y nhân kính cẩn nói: “Cẩn tôn pháp chỉ của giáo chủ.”

Bánh xe chỉ ngừng trong phút chốc lại quay tít, đôi đồng tử song sinh vốn đã âm ỉ đánh nhau dưới đất vội vàng kêu to “Đợi tôi với”, nhún người bay trở về đỉnh xe.

Chương Đình không thể tin tưởng nhìn cỗ xe ngựa nhanh chóng đi xa, tự tát mình một cái thật mạnh.

Đau.

Gã cứ nhiên không chết?

Rất lâu sau gã mới có thể dùng đôi chân run rẩy gượng nhồm dậy, lấy đao làm gậy, lão đảo đi về phía thung lũng trước Hắc Đường hiệp.

Máu tươi và thi thể còn nhiều hơn sau thung lũng che kín cát vàng trong hẻm núi, một mặt đỏ tía giữa một phiến màu đỏ, y hi là áo khoác của bang chủ. Chương Đình chỉ cảm thấy buồn nôn, chống đao nôn thốc nôn tháo.

Hơn hai trăm tính mạng, khoảnh khắc trước còn vui vẻ, chớp mắt một cái mà cả thi thể hoàn chỉnh cũng không tìm được.

Đây là giang hồ, giang hồ chân chính.

Mơ hồ nhớ tới thanh âm khiến người rét đến mức đông cả tim trong xe ngựa, mặt cũng chưa lộ chỉ động miệng một chút, đã phân biệt sinh và tử của người ta.

Vu Thánh giáo chủ.

Đó là quỷ, là ma, là thứ mà nhân loại tuyệt đối không nên tiếp cận.

Trong giang hồ chân chính đều là quái vật như vậy!

Đáng sợ! Thật đáng sợ!

Hệt như bị thanh đao đang chống trong tay làm phỏng, gã bỗng nhiên nhảy lên, vút đao đi rất xa.

Thanh niên hốt hoảng mà lão đảo chạy ra ngoài, rút cuộc từ bỏ! Gã phải về nhà! Về nhà! Làm ruộng, bốc vác, cái gì cũng được, chỉ cầu không bao giờ phải liên quan tới giang hồ nữa!

Năm đó Chương Đình nửa sau tuổi hai mươi, đã kết thúc kiếp sống giang hồ không đến bốn năm của mình.

Gã tự nhiên không biết, tương lai đang chờ đợi cỗ xe ngựa màu đen kia, là kinh đào hải lãng, là huyết vũ tinh phong, là Trung Nguyên mười sáu môn phái liên thủ truy sát, là sinh tử tồn vong của Vu Thánh giáo.

Đó là giang hồ cổ sự đã không còn liên quan tới gã.

Sinh, tử, yêu, hận.

Mồng ba tháng bảy, đêm, cuồng vũ.

Hết như đến từ chốn u minh, một cỗ xe ngựa toàn thân đen kịt lao đi dưới mưa, chính là cỗ xe ngựa tử vong không lâu trước lấy đi mấy trăm mạng người ở Hắc Đường hiệp. Hắc y nhân đánh xe tuy rằng bị dầm bạo vũ ướt đầm, vẫn cứ ngồi vững vàng trên cang xe, chiếc tiên của y không hề nằm trên tay.

Chẳng lẽ chỉ có những lúc giết người, mới thấy được trường tiên màu đen kia của y?

Đôi đồng tử sinh đôi giết người không chớp mắt kia lại đã đi nơi nào? Tại sao không thủ trên đỉnh xe?

Xe ngựa chạy đến trước miếu Thành Hoàng khói lửa đã tắt từ lâu, người đánh xe ghìim dây cương, hai con tuấn mã đứng lại, xe cũng ngừng.

Y nhảy xuống xe ngựa, lấy từ cang xe ra một chiếc ô khung bằng hai mươi bốn thanh trúc, bước đến trước cửa mở cửa xe, thấp giọng xin chỉ thị: “Giáo chủ, đi về phía trước năm mươi dặm nữa chính là Hán Trung, ngựa đã không chịu nổi, không bằng đêm nay nghỉ lại nơi này một đêm, chờ song thị dò xét tin tức trở về hội họp lại đi, được không?”

Thanh âm của Vu Thánh giáo chủ lạnh lùng truyền ra, “Cảnh Du, trong mắt ngươi không chịu nổi chỉ sợ không phải ngựa, mà là bốn tọa nhĩ?”

“Thuộc hạ không dám.” Cảnh Du không biến sắc mặt, tự đưa tay tát mình một cái, nửa mặt lập tức sưng lên, kính cẩn nói: “Thuộc hạ ngôn ngữ không rõ, xin giáo chủ giảng tội.”

Trầm mặc hồi lâu, cửa xe mới mở ra, Vu Thánh giáo chủ Vu Trảm Lâu lạnh lùng bước xuống, Cảnh Du vội tiến lên che ô, thăm vắn nội lực, ngăn bạo vũ tung tóe ở ngoài phạm vi năm thước.

Một thân khô ráo tiến vào miếu Thành Hoàng, Vu Trảm Lâu nhíu mày với sự đồ nát bên trong, cuối cùng không nói gì thêm, chấp tay đứng giữa miếu đường. Cảnh Du lại quay người đi lấy đệm lót, cẩn thận thu dọn một nơi mà trải lên, thoát cái bố bàn thờ tượng phật, nhanh chóng nhóm lên một đồng lửa.

Trong miếu ánh lửa ấm áp, bạo vũ bên ngoài lập tức giống như cách rất xa.

Bó gối ngồi trên chiếc đệm mềm mại, Vu Trảm Lâu đã vô ý thức ngăn người cả buổi, lấy lại tinh thần nhìn Cảnh Du đang bận rộn ở đối diện đồng lửa, ngọn lửa nhảy nhót chiếu nửa bên mặt bị sưng đỏ càng rõ ràng.

Khó coi đến gai mắt.

Hất tay ném ra một cái hộp ngọc, y trầm mặt phân phó: “Bôi lên.”

“Tạ giáo chủ.” Trở tay đón được, Cảnh Du bôi thuốc mỡ lên mặt, cảm giác mát rượi lan ra chỗ sưng đỏ, chẳng mấy chốc dung nhan anh tuấn đã hồi phục như lúc ban đầu.

Y cung kính đưa thuốc lại, Vu Trảm Lâu cau mày phất tay, tùy ý nói: “Thưởng cho ngươi.” Lại ôm gối chẳng biết đã thần du đến phương nào rồi.

Khê khàng lui về chỗ cũ, Cảnh Du cẩn thận cất hộp thuốc, nương ánh lửa thấp thoáng đánh giá vị giáo chủ cách biệt đã một năm.

Sắc mặt vốn ôn nhuận như mỹ ngọc, bây giờ lại là vẻ tái nhợt xanh xao, sam màu xanh mặc trên người có một loại cảm giác quạnh quẽ, quầng đen dưới mắt nam tử, vẻ mỗi một cùng tấm lưng thẳng tắp lộ ra sự tương phản rõ rệt.

Y rời khỏi người kia mới một năm, vị thần lãnh ngạo cao quý ấy liền rơi xuống hồng trần, biết được thất tình lục dục, ái hận sân si, mình đây thương tích.

Thiên tư kinh tài tuyệt diễm, khí khái nghê vật ngạo thế, tính tình hỉ nộ vô thường, cùng với vẻ ôn nhu không quen, đó là trân bảo đáng cho người hoàn mỹ nhất trên thế giới toàn tâm quý trọng mô bái, nam nữ tâm thường chỉ ngưỡng mộ dung nhan của y, cũng đã là một loại khinh nhờn.

Mà nay lại có kẻ nhẫn tâm tổn thương y đến bước này!

Hứa, Quân, Nguyên! Ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn! Y nắm chặt tay một cách vô ý thức, cùi gố vốn phải bỏ vào đồng lửa vô thanh nát thành bột phấn.

“Cảnh Du, đang nghĩ gì vậy? Mặt mũi thật dữ tợn.” Vu Trảm Lâu lấy lại tinh thần tâm tình dường như đã khá hơn một chút, nhàn nhạt trêu chọc thuộc hạ trung tâm mặt không biểu cảm.

“Thuộc hạ đang nghĩ nên giết họ Hứa thế nào.” Tả hộ pháp của Vu Thánh giáo bấm báo sự thật.

Ý cười nhạt dần trên mặt Vu Trảm Lâu, hồi lâu y mới thở dài nói: “Người đấy... Thành thật cũng quá mức rồi...”

“Thuộc hạ không dám lừa gạt giáo chủ.”

“Đúng vậy, người chưa bao giờ giấu ta bất cứ chuyện gì.” Ánh mắt Vu Trảm Lâu thoáng tối đi, lại đột ngột nở nụ cười, “May mà còn có người.”

“Trước không cần quản tới Hứa Quân Nguyên, hắn còn chưa đáng để đường đường hộ pháp chi tôn của Vu Thánh giáo ta đích thân động thủ, những chuyện phải làm sau khi quay về tổng đàn vẫn còn nhiều lắm. Lần này mười sáu môn phái Trung Nguyên cư nhiên dám ám toán phía trước, đuổi giết phía sau, hạng nhầy nhót cũng dám khiêu khích Vu Thánh giáo, nếu không cho biết tay, lấy gì uy danh thánh giáo ta?” Nói đến đoạn sau, trên mặt Vu Trảm Lâu đã là vẻ băng sương.

Vu Thánh giáo ở Quảng Tây, vùng Quý Châu, vẫn không liên quan nhiều đến võ lâm Trung Nguyên, hiển tế người sống cũng vậy, chia nhau ăn thi thể cũng thế, đều là tín ngưỡng trong giáo, đâu liên quan gì tới kẻ khác? Tự dưng bị chụp mũ cái danh yêu giáo, cũng chưa từng so đo với họ, lần này cả gan nhân khi y dừng lại Lạc Dương bố trí bẫy rập đề tiện như thế, cả người y yêu cũng lợi dụng, thật sự là quá khinh ba chữ “Vu Thánh giáo” rồi!

Cảnh Du chỉ yên lặng lắng nghe, không hề đáp lời.

Biết y không hề tán đồng, Vu Trảm Lâu muốn nổi giận, lại nén xuống.

Nếu trên đời này còn có người đáng để y giải thích, vậy thì Cảnh Du được tính là một người.

Y chậm rãi mở miệng: “Cảnh Du, trong cả chuyện này, Hứa Quân Nguyên không có lỗi gì.”

Cúi mắt giấu đi sát ý trong mắt, Cảnh Du âm thầm siết chặt mười ngón. Không có lỗi? Hứa Quân Nguyên lòng muông dạ thú, cô phụ thâm tình mà người khác cầu không được, cầu kết Âu Dương Tiểu Tiểu ám toán giáo chủ, chết ngàn lần cũng chưa đủ chuộc tội, sao lại không có lỗi?

“Âu Dương thế gia tài thế đều lớn, trong chốn giang hồ danh dự lớn lao, Âu Dương Tiểu Tiểu thân là độc nữ, lại thêm tư sắc xuất chúng quyến rũ động lòng người, Hứa Quân Nguyên lãng nhân giang hồ, có thể trở thành rể cứng của Âu Dương thế gia, tài sắc được cả, động lòng cũng là thường tình.” Vu Trảm Lâu nở nụ cười tự giễu, “Đi theo ta thì hắn có thể được cái gì? Không danh không phận, không chỉ võ lâm Trung Nguyên không dung, ta cũng tuyệt đối không giao Vu Thánh giáo cho hắn chủ trương. Một nam nhân hơi có dã tâm cũng biết nên lựa chọn thế nào.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Cắt ngang kháng ngôn của Cảnh Du, y nói tiếp: “Muốn yêu hắn chính là ta, muốn tin hắn chính là ta, hắn có lỗi gì?”

“Cho nên ta không hề hận hắn, từ đầu chí cuối, bất quá là ta nhìn lầm người, yêu lầm người mà thôi.” Vu Trảm Lâu nở nụ cười lạnh giá.

Là y tự mình đắm đầu vào thanh bào nam tử quay đầu cười giữa khóm mẫu đơn kia, là y đã tin người nọ thật sự đậm bạc phồn hoa không tranh với đời, là y mê luyện về bình hòa ôn nhu không xem y như thần linh trong ánh mắt người nọ, là y không phân biệt được chân ngôn giả ngữ dưới con người cúi xuống của người nọ, không nhìn ra sự lừa dối dưới nhu tình như nước. Đứng đầu một giáo, có mắt không trông, tự cho là đúng, bất quá là một chén rượu độc hồi báo, thật sự đã là quá nhẹ, lại có gì đáng hận?

Cho nên y không hận tình nhân từng thâm tình kia chút nào, y là Vu Trảm Lâu, Vu Trảm Lâu cả đời kiêu ngạo, đâu thêm trách người.

Chẳng qua, bất kỳ ai muốn mạo phạm Vu Thánh giáo thì sẽ là kẻ địch của y, cho dù thân như chí ái cũng không thể tha thứ.

Rõ ràng hai người ban đầu tương phùng đều vô tâm, khi triền miên ân ái chẳng ngưỡng mộ thần tiên, đáng tiếc chân tình không qua được khảo nghiệm hồng trần, người nọ dễ dàng thay lòng đổi dạ, mà y lại không xét kỹ, kết cục đi xuống chỉ có thể là đao hướng về nhau.

Hứa Quân Nguyên đáng thương tuy rằng cũng coi như tâm tư thâm trầm, nhưng làm sao so được với gia học uyên nguyên của Âu Dương Tiểu Tiểu, cho dù đến tận hôm nay, chỉ sợ hắn vẫn tưởng là nàng thật tâm mê luyện hắc, vì tiêu trừ chướng ngại mới động thủ với người tình cũ, nào biết đâu rằng cô gia của Âu Dương thế gia lại chẳng dễ làm như vậy, mục đích của họ, chỉ là kho tàng phú khả địch quốc trong truyền thuyết của Vu Thánh giáo.

Khẽ đặt tay lên bụng, y mỉm cười đậm nhạt, đáng tiếc người nọ sẽ vĩnh viễn không biết, khi cộng ảm đêm cuối cùng, y vốn định nói cho hắn biết, có một người yêu hắn đến mức nguyện ý vì hắn mà dùng thân nam tử làm chuyện nghịch thiên, tự tổn nửa đời công lực dừng dục con nòi dòng cho hắn.

Ai ngờ một chén khiên cơ độc được, xé nát tấm mạng che ôn tình trước một bước.

Nếu không có hài tử trong bụng này, chỉ một chén rượu độc, hơn mười kẻ gọi là cao thủ mai phục, sao có thể làm gì được giáo chủ kinh tài tuyệt đỉnh nhất Vu Thánh giáo ba trăm năm qua?

Hết thấy đều là ý chỉ của thần Vu Thánh tối cao, để y triệt để nhìn rõ người mình yêu rốt cuộc là kẻ thế nào. Sau khi y trúng độc người nọ lại còn giả bộ kinh hoảng, khi hắn bảo hộ cho y giao thủ cùng Âu Dương Tiểu Tiểu, mới từ sau lưng đánh ra một chưởng âm độc, nói gì mà tình thế phải vậy, bởi vì Âu Dương Tiểu Tiểu đã có hài tử của hắn?

Vu Trảm Lâu cao giọng cuồng tiếu, Hứa Quân Nguyên ơi Hứa Quân Nguyên, ta sẽ vĩnh viễn không cho người biết, một chưởng người vừa đánh ra kia, đã đánh lên thân một người cũng mang thai con người.

Không phải sợ người đau lòng, mà là người không xứng!

Là Vu Trảm Lâu mất mụ, yêu nhầm người, hôm nay nếu không chết, đời này kiếp này tuyệt tình đoạn nghĩa!

Lúc ấy song thị hồng y bị y phái đến nơi khác, nếu không phải vừa vặn Cảnh Du vì giáo vụ từ Bách Sắc chạy tới, chỉ sợ y thật sự phải đương trường đâm máu, thành toàn nguyện vọng của những tiểu nhân đề tiện đó.

Đêm đó Cảnh Du kịp thời chạy đến, hai người liên thủ, đương trường giết mấy cao thủ của Âu Dương thế gia, cuối cùng phá vây mà đi.

Vu Thánh giáo không có cứ điểm ở Bắc Trường Giang, nhân đơn lực cô, mà mười sáu môn phái của Trung Nguyên võ lâm có thanh danh muốn trừ ma vệ đạo, ham muốn bản đồ kho báu có lẽ có, dưới sự giật dây của Âu Dương thế gia dọc đường nhao nhao truy sát, bọn y trên đường vừa đánh vừa đi, tuy rằng đã hội hợp với song thị đuổi theo, nhưng Vu Trảm Lâu trong người có thai, nội thương khó hết, không thích hợp vọng động chân khí, gặp phải cao thủ chân chính lấy đông đánh ít, Cảnh Du và song thị ngăn cản cũng có chút cật lực.

Trước mắt hữu hộ pháp Tần Tâm của Vu Thánh giáo đã đưa phòng tuyến đối ngoại trong giáo tới giao giới Trường Giang, cũng tự mình dẫn cao thủ tiếp ứng tại Lư Châu, vô luận thế nào cũng phải hộ tống giáo chủ bình an quay về tổng đàn mới được, Cảnh Du âm thầm tính toán trong lòng.

Trước mắt chướng ngại lớn nhất không phải là địch nhân chặn đánh trên đường, mà là thai nhi trong bụng giáo chủ.

Nhờ đây mệt mỏi, Vu Trảm Lâu dọc đường căn bản chưa từng được thoải mái, tuy rằng sự cao ngạo từ khi sinh ra đã che giấu rất hoàn mỹ về mỗi mệt, nhưng làm sao giấu được Cảnh Du từ nhỏ đã cùng lớn lên?

Nếu không có đứa bé này...

Tiếng gõ nẩy đồm độp trong đồng lửa đã kinh tỉnh nam nhân ý nghĩ trượt đến thâm tàng, y chợt hoàn hồn, may mà Vu Trảm Lâu cũng đang nghĩ gì đó, không phát hiện y thất thần. Vội vàng lấy chiếc nôi sắt trên lửa xuống, y đổ cháo thịt khô trong nôi vào cái bát bạch ngọc, bưng cho Vu Trảm Lâu.

“Giáo chủ, hớp chút cháo cho ấm người đi.”

Nhìn bát cháo ghét bỏ, Vu Trảm Lâu cau mày nhận lấy, miễn cưỡng hớp từng ngụm.

Đau lòng nhìn giáo chủ rõ ràng không muốn ăn, lại ép mình nuốt xuống vì đứa con của tên tiểu nhân vô sỉ kia, trong lòng Cảnh Du vừa chua chất vừa đau đớn, nhịn không được phải buột miệng: “Giáo chủ, chẳng lẽ ngài thật sự tính sinh đứa bé này?”

Kính Chuyển Thần Công bí truyền của Vu Thánh giáo tuy rằng có thể làm cho nam tử thụ thai, nhưng nghịch thiên sinh con, chỉ ít phải tổn thất một nửa công lực, mà quá trình mang thai thập phần nguy hiểm, mặc dù trong giáo thỉnh thoảng cũng có người tu luyện, nhưng phần lớn chỉ dùng làm phụ trợ cho Hóa Thai Đại Pháp mà thôi.

Vì nam nhân đó, có đáng không?

“Không sai!” Vu Trảm Lâu nhướn mày, ngạo nghễ nói, “Hải tử này là cốt trong cốt, máu trong máu của ta. Nó sẽ kế thừa hết thầy của ta, lấy ta làm phụ, lấy ta làm mẫu, sau khi ta trăm tuổi sẽ hộ vệ ngàn vạn đệ tử Vu Thánh giáo ta. Nó là con nối dòng của ta, tại sao ta lại không cần?”

Hứa Quân Nguyên bất quá là một cái tên trong những năm tháng quá khứ, chẳng còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Mặc dù đã gầy đi một chút, nhưng vẻ hờ hững đậm đậm giữa chân mày, vẻ cao ngạo lạnh lùng bên môi, vẫn là Vu Trảm Lâu cao挺 trên bảo tọa, nhẹ nhàng bằng qươ nắm giữ sinh tử của một giáo trong tay kia.

Vẫn là Vu Thánh giáo chủ mà y quen thuộc kính yêu hiển dâg cả đời.

Cảnh Du quỳ xuống, dập đầu xuống đất, “Giáo chủ, rạng danh Vu Thánh giáo ta thiên thu vạn đại, thuộc hạ thề chết hộ tống giáo chủ an toàn trở về tổng đàn!”

“Đúng! Giáo chủ, rạng danh Vu Thánh giáo ta thiên thu vạn đại.” Hai hồng y đồng tử theo mưa gió cùng tiến vào từ cửa miếu vừa vãn nghe được một câu cuối cùng, vui cười ứng hợp, vừa chui đến bên đồng lửa vừa luôn miệng kêu lạnh.

Biểu tình trên mặt nhạt đi, Cảnh Du đứng dậy tiến đến ngồi bên trái Vu Trảm Lâu, không nói gì nữa.

“Các người đã thăm dò được những gì?” Vu Trảm Lâu hỏi.

“Giáo chủ giáo chủ, ngài không biết!” A Nhất tranh trả lời trước: “Bọn người Trung Nguyên này thật là xấu chết đi được!”

A Nhị gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, chúng tìm hai lão đạo sĩ lão ni cô nghe nói rất lợi hại, tên là Trường Tùng Tĩnh Vân gì đó, còn có cả một đám anh hào lộn xộn như thế.”

“Định kế hoạch thiên la địa võng gì đó, các bang phái lớn nhỏ phong tỏa cả vùng Hán Trung này, chỉ cần xe ngựa của chúng ta vừa đi qua, lập tức đốt tín hiệu, kêu cao thủ tọa trấn Hán Trung hỗ trợ.”

“Nói gì mà bảo đảm chúng ta có đi không về, cũng không dám khinh thường võ lâm Trung Nguyên không người nữa! Thật khiến người ta phát cáu!”

“Chúng vốn đã không người mà, nếu như giáo chủ không bị thương, hoặc là cao thủ trong giáo đến thêm hai người thì đã sớm cho bọn xấu xa đó nếm thử sự lợi hại của Vu Thánh giáo chúng ta!”

“Đúng vậy đúng vậy! Chờ chúng ta trở về lập tức dẫn mọi người giết lại, cho chúng biết tay một chút!”

Hai huynh đệ tranh nhau nói, càng nói càng tức giận, khiến khuôn mặt nhỏ trắng nõn nhăn thành cái bánh bao.

Thiên la địa võng? Cần phải biết, võng một khi giăng quá rộng, lúc muốn dùng lại vị tất thu về được.

“Cần gì chờ lâu như vậy?” Vu Trảm Lâu cười lạnh lùng, nhìn mười ngón tay thuôn dài của mình, “Nếu các người muốn, hiện tại có thể cho chúng biết tay một chút.” Tu mi khinh thường, dung nhan tuấn tú lộ ra một loại ngạo ý trong xương cốt, y nhẹ nhàng nói: “Ta hôm nay cứ khinh võ lâm Trung Nguyên không người, lại có thể thế nào?”

“Da da! Thật tốt quá!” A Nhất A Nhị cao hứng đập tay nhau, nhảy nhót tại chỗ.

Trầm ngâm giây lát, Cảnh Du chấp tay chờ lệnh, “Đã như vậy, xin giáo chủ do song thị bồi bạn dọc đường, thuộc hạ lên vào Hán Trung, đánh chết viện thủ của đối phương trước, rồi lại hội hợp cùng giáo chủ.”

Vu Trầm Lâu lắc đầu: “Không, ta đi cùng người, đi kiến thức cái gọi là Trung Nguyên cao thủ một chút.”

Cảnh Du cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cũng không cự tuyệt nữa. Hiện giờ tình hình rối loạn, địch tung không rõ, mặc dù song thị võ công không kém, nhưng tính tình ham chơi quá mức, quả thật cũng chỉ có y tự mình đi theo bên cạnh giáo chủ, mới có thể an tâm một chút.

Y gọi song thị qua, dặn dò an bài cẩn thận một phen, bọn đồng tử vui cười bằng lòng.

“Chúng dừng chân ở nơi nào trong Hán Trung?” Vu Trầm Lâu hỏi.

“Triệu gia lâu.” A Nhất A Nhị cùng đáp.

“Triệu gia lâu à?” Trong mắt Vu Trầm Lâu dần tụ lại ý mỉa mai như đĩnh, lạnh lùng nói: “Giờ ngộ ngày mai trước Triệu gia lâu, chắc hẳn sẽ vô cùng náo nhiệt.”

* * *

Khi cỗ xe ngựa màu đen xuất hiện tại nơi cách Hán Trung mười dặm, Vu Trầm Lâu và Cảnh Du đã nghênh ngang bước vào đại môn Triệu gia lâu.

Triệu gia lâu chẳng phải danh môn đại phái gì, mà là một trà lâu có thượng phòng nhã tĩnh, cũng khá nổi danh ở Hán Trung. Vì chiều cổ Tĩnh Vân sư thái cùng Trường Tùng chân nhân được mời đến, mười sáu phái liên hợp mới chọn điểm dừng chân ở nơi này.

Nếu đem hành động của mười sáu phái lần này ví thành mạng nhện, vậy thì Triệu gia lâu chính là con nhện chiếm cứ tâm trận. Nhưng chẳng ai ngờ được, kẻ bị dự định là con mồi lại có thể im hơi lặng tiếng đánh thẳng hoàng long.

Rời khỏi xe ngựa, thay trang phục màu đen gai mắt, thoát nhìn ai có thể lập tức nhận ra, người trước mắt chính là sát tinh cơ hồ lật tung một nửa võ lâm.

Người hầu trà của Triệu gia lâu mắt thấy hai vị công tử một thanh sam một lam bào nhàn nhã bước vào, lập tức lên nghênh tiếp, cười meo meo vái chào, “Hai vị gia, chính là muốn tới gian nhã trên lầu hai?”

Làm người hầu trà đã hơn mười năm, khách nhân loại nào ra tay hào phóng hẳn tự nhiên phải nắm rõ. Người tới một ngọc thụ lâm phong, một tuấn mỹ bức người, đều là khí vũ phi phàm. Khách nhân như vậy nếu hầu hạ tốt, chỉ bạc thưởng cũng hơn cả tiền công ba tháng.

Thanh sam công tử không nói gì, chấp tay đứng giữa đại đường, thản nhiên đánh giá bố cục trang trí trong lầu, người lam bào tiến lên một bước, ngăn ở trước mặt y mà nhoẻn miệng cười. Có thể nhìn ra đó không phải là người hay cười, đường nét trên mặt nam tử hơi cứng, nhưng dung nhan tuấn mỹ dưới một chút không tự nhiên đó, ngược lại tôn lên càng thêm động lòng người.

“Chúng ta đến tìm người, xin hỏi có một vị sư thái hoặc là đạo trưởng ở đây không?” Y hỏi.

“Hả?” Sững sốt một chút, người hầu trà nhanh chóng phản ứng lại, đỏ mặt đáp vội: “Có! Có! Ở ngay phòng chữ thiên trên lầu hai! Hóa ra người họ chờ chính là ngài! Mời khẩn trương vào trong! Tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

“Không cần.” Tùy tay đưa một mẩu bạc vụn cho người hầu trà, người lam bào – Cảnh Du quay về phương hướng phòng chữ thiên lầu hai mà hất cằm ra hiệu, Vu Trầm Lâu chấp tay đứng đó, gật đầu.

Cảnh Du bước lên lầu, Triệu gia lâu này được xây dựng rất tinh xảo, khoảng cách giữa lầu một và lầu hai vốn không cao, nhưng thang lầu kia dựng thành một hình cung dài thướt, nửa dán vách lầu từ bên này đến bên kia, bỗng dưng khiến không gian bị kéo sâu hơn rất nhiều.

Y nhàn nhã dạo bước, tiến lên không nhanh không chậm, thang lầu tuy dài, nhưng đi một hồi cũng đến cuối, nơi dừng bước vừa vặn trước cửa phòng chữ thiên.

Từ lầu hai nhìn xuống, Vu Trầm Lâu đã tìm vị trí có thể khống chế toàn trường mà ngồi xuống, đôi tay thuôn dài túm lấy dây rèm như tùy tiện để lên bàn, thản nhiên gật đầu với y.

Y an tâm lại, đưa tay gõ nhẹ cánh cửa phòng chữ thiên hai cái.

“Trường Tùng đạo trưởng, Tĩnh Vân sư thái có ở đây không?”

Cửa bị người kéo vào, một đồng tử đạo trang nhìn y từ trên xuống dưới, “Xin hỏi công tử là?”

Xuyên qua cánh cửa đang mở một nửa nhìn vào, một tấm bình phong trúc vừa vặn che mất tầm mắt, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hai ba bóng người, trong đó một người đưa lưng về phía cửa, xuyên qua khe hở của bình phong có thể nhìn ra người này mặc một thân đạo bào màu vàng hạnh.

Tính toán khoảng cách một chút, y mỉm cười với đạo đồng, một ngón tay trái điểm lên ấn đường đối phương, trường tiên trên tay phải đã vô thanh vô tức ra tay.

“Ta chính là người các ngươi muốn tìm.”

2. Chương 2

Vu Trảm Lâu ngồi ngay ngắn ở góc lầu một cửa Triệu gia lâu, không châm trà, tự loay hoay cầm chén lật qua lật lại. Nam nữ trong phòng vốn có người ngưỡng mộ dáng vẻ y hoặc nhìn trộm hoặc thoải mái đánh giá, nhưng chẳng bao lâu sau đã bị vẻ lãnh đạm của y bức phải chuyển dời tầm mắt.

Về lãnh đạm đó không phải lạnh lùng đối nhân xử thế, mà là một loại hàn ý ngấm ra từ trong xương cốt, nhìn hai cái khiến người cảm thấy hàn khí đang dâng lên từ gan bàn chân, đó là một loại lãnh đạm cao ngạo nhìn xuống, khiến người nhìn phải lùn mất một đoạn, tự nhiên mặc cảm tự ti.

Về mặt như vậy mới là tư thái chân thật của Vu Thánh giáo chủ, Vu Trảm Lâu vì một nụ cười của người yêu mà tự tay trồng mẫu đơn khắp viện kia, đã không còn cần thiết tồn tại.

Thấy Cảnh Du ngoái lại tìm bóng mình trong đây, y hướng người kia gật đầu, đáy mắt đã có chút ám áp. Vô luận thế nào, trên đời này nếu vẫn có người cần người, vẫn có người người tin chắc sẽ tuyệt không phản bội, vậy thì cho dù trải qua thống khổ thế nào, Vu Thánh giáo chủ y đây chung quy vẫn làm được.

Cảnh Du gõ cửa mà vào, đồng thời y bắt đầu lặng lẽ đếm thầm trong lòng, mới đếm tới mười lăm, một bóng người đã bay ngược ra từ trong cửa phòng đang mở.

Chân mày Vu Trảm Lâu nhíu lại, cất bước xông ngay lên lầu hai. Quá nhanh rồi, sợ là không ổn!

Lam ảnh lui nhanh tới cửa thang lầu, gương trường tiên đưa y tới bên cạnh, trầm giọng nói: “Bẫy rập.”

“Đi cửa sổ.” Vu Trảm Lâu vừa nói vừa nhấc chân đá bay cái bàn bên cạnh, chiếc bàn bát tiên xoay tròn phá song mà ra, y lại kéo Cảnh Du lui về phòng chữ thiên, Cảnh Du vung trường tiên, cửa phòng theo tiếng đóng lại.

Cái bàn to như vậy bay ra từ lầu hai, trên đường lại không có lấy một tiếng kinh hô, chỉ nghe tiếng tên vút vút xuyên vào gỗ.

Trong trong ngoài ngoài Triệu gia lâu này đã bố trí đầy phục binh.

Trong phòng chữ thiên hỗn loạn, Vu Trảm Lâu nhìn lướt qua mấy thi thể dưới đất, nam tử mặc đạo bào màu vàng hạnh bộ dáng chẳng qua ngoài ba mươi, vô luận có nhìn thế nào cũng không thể là Trường Tùng đạo nhân đã thành danh ba bốn mươi năm, hắn và những người khác đa phần là bị trường tiên đánh nát thiên linh mà chết, chỉ có một lão nhân đen gầy hai tay đỏ như tằm máu bị một thanh chủ thủ nhỏ ba tấc ba phân ghim trên yết hầu, xem ra người này võ công không tầm thường, một kẻ giữa lúc đối mặt đã bức được Cảnh Du dùng chủ thủ.

Bên kia Cảnh Du đã ngồi xếp bằng dưới đất, bảo nguyên thủ nhất*, sương trắng nháy mắt bốc lên đầu, hiển hiện là vừa rồi giao thủ trong phòng phút chốc đã bị thương không nhẹ.

Vu Trảm Lâu chậm rãi bước đến bên cạnh người chết, rút thanh chủ thủ kia ra, lau vết máu trên thi thể, giờ lên trước mắt cẩn thận quan sát.

Trên tế đao sáng trong như tuyết phản chiếu ánh mắt lạnh băng của y.

Người thiết lập cạm bẫy này, thật sự quá hiểu rõ y, hiểu rõ đến độ – đã quá mức.

Người như vậy, phóng tầm mắt khắp Trung Nguyên lại có mấy?

Có tiếng cười nhẹ nhàng như chuông thủy tinh từ lâu một Triệu gia lâu truyền đến, kèm sự đáng yêu mà thiếu nữ riêng có, ngữ điệu mềm mại cùng âm cuối nũng nịu, “Hứa lang chàng xem, trong cái chậu chúng ta hạ đã bắt được một con ba ba lớn quá kia.”

“Tiểu Tiểu đừng nói vậy.” Tiếng nam tử quen thuộc đến mức hận không thể lập tức quên đi, vĩnh viễn nhu hòa trầm ổn như vậy, mang theo chút cưng chiều trời sinh, cho dù là lúc phản bội, nghe cũng giống như không nhẫn tâm, ngàn vạn bất đắc dĩ.

Ánh mắt Vu Trảm Lâu lại lạnh thêm một phân.

“Hứa lang!” Âu Dương Tiểu Tiểu không thuận theo mà giậm chân, “Người ta lại chẳng nói gì sai!”

Tiếng cười dài mang theo nội lực sung mãn vang lên.

“Ha ha, Âu Dương cô nương tính trẻ con chưa mất, Hứa thiếu hiệp không cần để ý, lần này có thể thuận lợi trừ đi yêu đảng, may mà thiếu hiệp bày mưu nghĩ kế, thật là giang hồ sinh tài tử, bần đạo đã già rồi.”

“Tiền bối quá khen rồi, vân bối... vân bối cũng chưa làm gì, đều là chủ ý của Tiểu Tiểu thôi, hơn nữa...” Tiếng Hứa Quân Nguyên thấp xuống, hồi lâu mới nói tiếp: “Hơn nữa Tiểu Lâu... Vu Thánh giáo chủ kia cũng chưa thật sự làm chuyện tội ác tày trời gì, mong rằng tiền bối nhìn trời có đức hiếu sinh, tha cho hắn một tính mạng đi.”

“Ai nha! Hứa lang, chàng lại mềm lòng! Yêu nhân kia lừa chàng hại chàng, chàng còn muốn cầu tình giúp hắn! Không được không được! Đạo trưởng ông đừng nghe y, Âu Dương gia ta còn có ba mươi bảy ba mươi tám mạng người trên tay hắn, yêu nhân tay đầm máu tanh như vậy nhất thiết không thể lưu lại!”

“Hắn... Hắn cũng chưa từng hại gì ta...”

Nữ ni trung niên bên cạnh Trường Tùng đạo nhân lạnh lùng ngắt lời: “Vu Thánh giáo chúng chuyên làm việc yêu nghiệt, không biết đã hại bao nhiêu người! Hứa thiếu hiệp đừng nhân từ như Đông Quách, hại người hại mình.”

“Ta...”

“Vẫn là sư thái nói rất có lý.” Sam vàng nhạt tung bay, Âu Dương Tiểu Tiểu tươi cười xinh đẹp kéo Tĩnh Vân sư thái, “Yêu nhân kia còn đánh Tiểu Tiểu một chưởng đấy, sư thái báo thù cho Tiểu Tiểu đi.”

“Tiểu Tiểu cô nương huệ chất lan tâm, dứt khoát quyết đoán, mạnh hơn vị hôn phu này rất nhiều. Không bằng cứ bái làm môn hạ bần ni đi.” Tĩnh Vân mỉm cười vỗ tay nàng.

“Được sư thái cưng chiều đương nhiên là tốt, nhưng Tiểu Tiểu chẳng muốn làm ni cô đâu! Làm ni cô thì không thể gả cho Hứa lang.” Âu Dương Tiểu Tiểu làm mặt quỷ đáng yêu, vội ngả về bên người Hứa Quân Nguyên.

“Ha ha ha! Tĩnh Vân sư muội đừng chia rẽ ái lữ người ta chứ, đối phó yêu nhân tà giáo trước vẫn quan trọng hơn.” Trường Tùng đạo nhân cười nói.

“Cá trong chậu làm sao trốn khỏi thiên la địa võng?” Tĩnh Vân cười khẩy: “Ta hôm nay nhất định phải tự tay giết yêu nhân kia.”

“Đúng vậy!”

“Giết yêu nhân kia báo thù cho các huynh đệ!”

“Đương oai vô lâm Trung Nguyên ta!”

Chúng nhân phía sau vây quanh thang lầu không ngừng hò hét, lại không tiến lên nữa. Tuy rằng mọi người ngoài miệng thì nói thoải mái, nhưng đều biết rõ hai người trong gian phòng lầu hai này đều là hạng võ nghệ cao tuyệt, tâm ngoan thủ lạt, không ai dám thả lỏng cảnh giác.

Bất luận dưới lầu nói cười quát mắng thế nào, trong gian phòng chữ thiên thủy chung tĩnh lặng, không ai theo tiếng.

Dưới lầu mọi người đưa mắt nhìn nhau: trong lòng không khỏi đều có chút lo sợ.

Ấu Dương Tiểu Tiểu con người quay tròn hai vòng, cười mím mở miệng: “Ê, Vu đại giáo chủ! Người đừng nghĩ chuyện ra từ cửa sổ, vì giúp chúng ta bắt sát nhân ma, Đề đốc đại nhân đã đặc ý cho mượn nhân mã của thần nỗ doanh, bao vây trọn nửa dặm, người có mọc cánh cũng không thể bay ra, cho dù là người đẹp như Vu giáo chủ, bị bắn thành cái rây cũng không đẹp nổi đâu.”

Trong trường lập tức có người cười ồ cổ động.

Trong phòng vẫn tĩnh lặng, không có một chút thanh âm.

Trường Tùng Tĩnh Vân các cao thủ nhìn nhau một cái, chậm rãi bước lên thập giai, đều thâm đề chân khí, bước chân như dừng trước vực sâu.

Hứa Quân Nguyên yên lặng đứng dưới lầu, nhìn chăm chăm cánh cửa hình chữ thiên đang đóng chặt, vẻ mặt ngẩn ngơ, dường như có điều suy tư. Ấu Dương Tiểu Tiểu đứng bên cạnh hắn, trên mặt là ý cười, mình mâu lưu chuyển, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Nhìn bọn Trường Tùng sắp lên tới lầu hai, nàng bĩu môi, trong đám người có mấy kẻ vẫn lưu ý bên này lập tức chửi ầm lên, hề khó nghe là mắng hết, thăm hỏi thân thuộc của những người liên quan tới Vu Thánh giáo từ trên xuống dưới, người xuất gia là Tĩnh Vân nghe thế nhin không được phải nhủu mày, vung phát trần vừa định quát ngưng, lại bị Trường Tùng kéo ống tay áo.

Trong tiếng chửi mắng dường như có ai đang thở dài, cửa gian phòng hình chữ thiên im hơi lặng tiếng mở ra, nam tử một thân thanh y xuất hiện ngay cửa.

Khuôn mặt tái nhợt, thần sắc mỗi mệ, y đứng đó nửa dựa vào cửa. Một chút lạnh, một chút uể oải, trong đôi mắt kia lại là vẻ bình tĩnh của người nắm hết quyền sinh sát trong tay. Nhất thời mỗi người đều cảm thấy y đang nhìn mình, nháy mắt tim đập cũng bị lạnh lùng nhiếp trụ. Theo tầm mắt tựa như thực chất kia đảo qua, sự ồn ào khắp lầu hết như bị đóng băng, lặng xuống từng tắc.

Giữa sự tĩnh lặng y nhàn nhạt mở miệng, “Vu Trảm Lâu ở đây, ai tới giết ta.”

Bọn người vừa rồi còn mắng thật khoái trá bỗng nhiên đều tiêu âm, thủ đoạn huyết tinh của người trước mặt mắt thấy tai nghe trên đường nhất thời đều tuôn lên trong lòng.

Không ai dám lên tiếng, trong mắt Vu Trảm Lâu nổi lên chút quang mang mĩa mai, tay trái khê vỡ khung cửa, “Nếu không có ai giết ta, thế ta sẽ phải giết người.”

Trường Tùng Tĩnh Vân khấn trương, giậm chân vọt lên, trường kiếm phát trần cùng công kích chỗ yếu hại của y.

Vu Trảm Lâu hồ hững nhếch môi, lui như mây trôi, từ trên cửa hóa tới một thanh mộc châm tùy tay bắn ra.

Chỉ nghe có tiếng vun vút xé gió lướt qua, tàn ảnh màu nâu chợt lóe lên, những kẻ vừa rồi mắng người ào ào ngã xuống, chỉ có ba kẻ võ công đặc biệt cao mới nỗ lực hoặc trốn hoặc chắn, tuy giữ được tính mạng, nhưng cũng thập phần chật vật.

Y thoáng lui rồi lại quay về, tiện tay đánh hai chưởng bức lui Trường Tùng Tĩnh Vân liên thủ, chấp tay mà đứng, thần thái lạnh nhạt, tựa hồ giữa cường địch bao vây chỉ nhấc tay đã giết hơn mười người, chẳng qua như sửa sang quần áo tóc mai.

Trường Tùng Tĩnh Vân đương trường ngăn ra, chiêu thức kế tiếp nhất thời lại không thể nào đánh ra.

Hứa Quân Nguyên không biết cũng đã lên lầu từ khi nào, lúc này từ trong đám người bước ra, đứng lại trước mặt Vu Trảm Lâu. Hắn mở miệng, vạn ngữ ngàn ngôn không biết nên nói từ đâu, hồi lâu rốt cuộc nói: “Người... mặc bạch y vẫn đẹp hơn.”

Bạch y? Vu Trảm Lâu nở nụ cười lạnh lùng, nhưng Tiểu Lâu có thể vì khi mới tương phùng hắn nói một câu “Ta lần đầu tiên nhìn thấy có người thích hợp với màu trắng như thế” mà cả năm không đổi màu áo, đã phai nhạt như vong hồn kiếp trước, chẳng bao lâu sau, đối với ánh mắt ôn nhu bao dung như ngày xưa của hắn, y lại chẳng tìm ra một chút dao động tâm thần.

Thay đổi rốt cuộc là hắn? Hay là y?

Hoặc giả là, hai người họ đều đã thay đổi.

Dời tầm mắt, Vu Trảm Lâu chẳng buồn nhìn Âu Dương Tiểu Tiểu vẫn cười khanh khách theo sau Hứa Quân Nguyên, lại nhìn Tĩnh Vân sư thái nhường mày nói: “Cổ đệ tử Từ Diệp của bà là thánh nữ của Vu Thánh giáo ta, nể mặt cô ta, ta tha mạng cho bà ba lượt.”

“Người, người...” Tĩnh Vân tức giận tới mức cả người run rẩy, mặt mũi tái xanh, phẫn nộ nói: “Người còn mặt mũi nhắc tới Từ Diệp! Đệ tử ngoan ngoãn của ta bị yêu nhân trong giáo các ngươi mê hoặc, phản sư giả cho hắn, ta vốn niệm tình sư đồ không truy cứu, nghĩ nó sống tốt thì cũng thôi. Ai ngờ nó mới gả vào giáo ngươi không đến ba năm, đã bị ngươi móc sống tim trên tế đài! Người! Các ngươi căn bản không phải là người! Ta hôm nay nhất định phải giết ngươi để báo thù cho Từ Diệp!”

Vu Trảm Lâu nhú mày nói: “Giáo ta chưa từng bắt buộc giáo đồ làm bất cứ chuyện gì, Từ Diệp năm đó hiến tế hoàn toàn xuất phát từ tự nguyện. Có thể được tuyển làm thánh nữ chính là vinh quang lớn nhất của con dân Vu Thánh, bà đừng càn quấy nữa. Lúc còn sống cô ta vẫn rất cảm niệm sự bảo vệ của bà, bà chớ nên không quý trọng tính mạng.”

“Nói vậy! Người đang sống tốt ai lại muốn chết? Tự nguyện hay không chỉ có bản thân Từ Diệp biết, nhưng hiện giờ nó đã không thể nói nữa. Đứa trẻ đó từ nhỏ không có cha mẹ, nếu người làm sư phụ ta đây không xuất đầu vì nó, nó chết rồi cũng chẳng còn ai truy cứu! Người không cần nhiều lời, hôm nay không phải người chết thì là ta sống!”

Tĩnh Vân vút phát trần, rút bảo kiếm trên lưng khỏi vỏ, một dòng thu thủy mạnh như lưu tinh bức thẳng ấn đường Vu Trảm Lâu.

Trường Tùng đồng thời xuất kiếm tương trợ, một tác vuông trước phòng thoáng chốc đã lập lòe kiếm quang, Âu Dương Tiểu Tiểu kéo Hứa Quân Nguyên đang ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ tránh ra sau, đông đảo cao thủ phía sau lập tức tràn lên, bao vây chặt chẽ, sợ Vu Trảm Lâu phá vây mà đi.

Vu Trảm Lâu nhanh nhẹn tiến thoái giữa song kiếm, chân mày càng nhíu sâu, lão ni cô này thật không thông tình lý, nể thánh nữ tiền nhiệm y mới nói chuyện đàng hoàng, bà ta lại chẳng biết tốt xấu như thế. Y rốt cuộc không kiên nhẫn vươn tay nhẹ nhàng bắn lên thân kiếm của Trường Tùng, vừa vận bắn vào chỗ cự lực vừa tận tâm lực chưa sinh, Trường Tùng chỉ cảm thấy một cổ cự lực đâm vào phế phủ, phải đạp lui về sau hai bước mới đứng vững.

Vu Trảm Lâu mượn lực bắn ra này tăng tốc thân hình nhanh đến không thể tưởng tượng, tàn ảnh còn ở tại chỗ, người lại đã xuyên qua kiếm thức liên miên của Tĩnh Vân, bức đến trước mặt, bàn tay trắng mịn như ngọc chụp cổ bà ta, lạnh lùng nói: “Lần thứ nhất.”

Tĩnh Vân khó tin trừng to mắt, chỉ cảm thấy cổ chợt bị siết, nghẹt thở một hồi, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Trường Tùng vừa đứng vững liền thấy một màn như vậy, xa xa không nhìn rõ sinh tử của Tĩnh Vân, ông ta và Tĩnh Vân vốn có tình nghĩa đồng tu, nhất thời cấp nộ công tâm, hét dài một tiếng, đạo bào trên người đột nhiên bay vọt, mắt tóc đều dựng, lại sử dụng công phu độc môn trước khi xuất gia, cả người bốc lên.

Nhìn như thoải mái mà lách người, né qua Trường Tùng công kích như hổ điên, sắc mặt y bất biến, trong mắt lại có chút lo lắng, y gượng đề chân khí như vậy, kỳ thật nguy hại rất lớn với bản thân, thai nhi trong bụng dưới từng đợt chân khí lôi kéo ẩn ẩn xao động, nếu thật sự động thai khí, thế ưu liệt trước mắt sợ là phải lập tức đảo ngược.

Phải tốc chiến tốc thắng mới được, giữa đôi chân mây sát khí bốc lên, một thứ “Đương Thời Vãng Nhiên” vung nghiêng ra, năm ngón như khủy tỳ bà, điểm ấn bổ bổ bức thẳng năm đại yếu huyết trước ngực Trường Tùng.

Âu Dương Tiểu Tiểu đang đứng ngoài quan chiến bỗng nhiên giương giọng nói: “Yêu nhân hậu lực không tốt! Mọi người còn không sống vai cùng lên, ai bảo thù cho Tĩnh Vân sư thái trước, sẽ được ưu tiên chọn lựa trong kho tàng!”

Đám hiệp khách vốn thái độ quan vọng quả nhiên bị kích động, những kẻ võ nghệ không tồi đao kiếm đều cử, hề nhau xông lên.

Vu Trảm Lâu mặc dù không sợ đám ô hợp này, vẫn không thể không phân ra chút tâm tư ứng phó, đành phải cầm hận thu chiêu, mấy kẻ xông đến ngã ngay bậu cửa gần nhất, bị y giận lây thưởng cho mỗi kẻ một chỉ, bay ngược trở về còn nhanh hơn lúc xông lên.

Vừa đây đưa một chút, chân lực như bạo lôi của Trường Tùng đạo nhân đã bổ tới trước mặt, nếu là ngày thường y tự nhiên không thêm để tâm, nhưng hiện tại người có thai, khó tránh khỏi cố kỵ hơn vài phần, đành phải tránh né làm đầu. Đáng giận là nơi vốn đã không lớn lại bỗng dưng thêm nhiều người hạ trường như vậy, thân pháp của Vu Thánh giáo truyền lại tuy là triển chuyển tinh diệu, nhưng thi triển sẽ dần trở nên không lưu loát.

Rất nhiều người nhìn ra tiện nghi, ra chiêu không cầu đả thương người, chỉ muốn cản Vu Trảm Lâu nửa khắc một lúc, buộc y phải đối diện với Trường Tùng chân nhân.

Tả chấn hữu đột, sát khí trong mắt Vu Trảm Lâu dày dần, thân hình tung bay bỗng dừng lại, đoạt đi binh khí trong tay một người, thuận tay một kiếm sượt cổ mà qua, đầu người bay lên giữa không trung, máu tươi phun tung tóe, y đưa tay rút một phát, đầy bầu máu nóng của người nọ bắn thẳng đến mặt Trường Tùng đạo nhân, ngoại trừ mùi tanh gay mũi, lại còn có thêm dị hương thấm vào.

Những người chung quanh khi ngửi được thứ dị hương đó, nghĩ đến trước hết chính là chất độc biến hóa khó lường ở vùng Vân Quý, lập tức nhao nhao tranh nhau lui xuống. Ai ngờ Trường Tùng đạo nhân lại không chút không quan tâm như đã phát điên, trường kiếm nhoáng lên, phá huyết mà vào, máu tươi hàm chân khí kia đánh trúng mặt.

Lần này thật sự bất ngờ, mắt thấy kiếm quang đâm thẳng tới mặt!

Hay cho Vu Trảm Lâu không lùi mà tiến, xông giữa kiếm quang, tả chưởng nghiêng nghiêng kê lên trường kiếm phun lực, đẩy thân kiếm ra, tay phải hất lên, một thanh tể đao chủy thủ ba tấc ba phân vô thanh vô tức đâm vào giữa xương sườn thứ hai và thứ ba của Trường Tùng đạo nhân.

Song chỉ mang theo chủy thủ trở lại trong tay áo, một chưởng đánh bay thi thể Trường Tùng, mượn lực bay lui như lưu thủy.

Vu Trảm Lâu giữa lúc thối lui chân khí bỗng nhiên tắc nghẽn, cước bộ hơi loạn, sắc mặt vốn đã tái nhợt thoáng chốc trắng bệch như giấy, vừa rồi khi đẩy bảo kiếm của Trường Tùng ra tuy là dùng kỹ xảo, nhưng vẫn không tránh khỏi đối xung một chút với nội lực của ông ta, cổ chân khí như bạo lôi kia ven theo mạch thiếu dương ngược lên, cuối cùng động tới thai khí.

Ánh mắt Âu Dương Tiểu Tiểu từ đầu chí cuối chưa từng rời khỏi mặt Vu Trảm Lâu, lúc này tia bén nhọn trong đáy mắt kia rốt cuộc nổi lên minh mâu, nàng quát giòn giã “Động thủ”!

Giống như hô ứng, tám người ăn mặc theo kiểu gia đình vốn một mực đứng quanh không hề ra tay đều tự hô hoán bổ lên trung tâm chiến trường, phân thượng hạ tả hữu tám phương vị tấn công Vu Trảm Lâu như đã có kinh nghiệm phối hợp.

Vu Trảm Lâu chỉ cảm thấy chân khí hỗn loạn, một cỗ nội lực tảo bạo xông loạn giữa phế phủ, chỉ nỗ lực ức chế không cho chúng đả thương đến thai nhi đã thập phần miễn cưỡng rồi, huống chi là ứng phó với tám cao thủ thiện hợp vậy như vậy?

Cẩn rằng một cái, y đánh thẳng về phía sau, dè vai lắc đầu, dùng vai trái tiếp nhận một chưởng của người phía sau tới, tránh đi công kích ở hai sườn và phía trên, khuỷu tay bên phải đồng thời đánh ra sau, đánh

nát xương sườn người nọ vẫn không dừng, trực tiếp đánh bay hẳn ra ngoài, hai người như liên thể đồng thời lui gấp.

Y lui rất nhanh, hai thanh kiếm hình rắn trước người cũng truy rất nhanh, mắt thấy sắp đâm đến mặt y.

Mà lúc này y đã dịch tới trước cửa phòng chữ thiên, sau lưng là cánh cửa, muốn lui cũng không thể.

Nhưng biểu tình của Vu Trảm Lâu lại đột nhiên thả lỏng, ngay cả hai tay cũng buông xuống.

“Không tốt!” Âu Dương Tiểu Tiểu giậm chân quát to: “A Trung, A Nghĩa mau lui lại!”

Hai người được gọi là A Trung A Nghĩa chợt ngẩn ra, thân thể lui về sau theo phản xạ, nhưng vẫn chậm nửa bước.

Hai trường tiên màu đen như linh xà từ trong cửa phòng bay ra, sượt qua hai bên tóc mai của Vu Trảm Lâu mà đánh thẳng tới, mũi tiên như lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng quét qua cổ tay hai người cầm kiếm, hai thanh kiếm hình xà và tay cầm kiếm cùng rơi xuống cát bụi.

Hai người kia ngây ra hồi lâu, mới cảm thấy đau đớn dùi tim từ cổ tay truyền đến, nhất thời liên tục kêu la.

Cửa phòng chữ thiên mở rộng, thanh niên tuấn mỹ mặc lam bào thân hình thoảng cái lướt tới bên cạnh Vu Trảm Lâu, đưa tay ném thi thể sau lưng người nọ, nói: “Thuộc hạ vô năng, vất vả giáo chủ!”

Khoác tay lên hông y, Vu Trảm Lâu nói một tiếng, “Đi!”

“Vâng.” Cổ tay Cảnh Du khẽ nhích, trường tiên vừa biến mất lại hiện ra trong tay, y vung tay, hắc tiên lấy hai người làm tâm, vẽ nên hai vòng tròn đồng tâm lớn nhỏ không đều, những kẻ ở gần không tránh kịp lập tức bị hút ra ngoài.

Mũi tiên đánh xuống đất, phát ra thanh âm thanh thúy, Cảnh Du mượn lực xông thẳng lên, chiếc tiên trong tay kia đã đục thủng khung trang trí, mang theo Vu Trảm Lâu đồng thời phá lầu mà ra.

Vu Trảm Lâu ôm hông Cảnh Du mặc đối phương mang đi, trước khi giẫm lên nóc nhà liếc nhìn một lần sau cùng, thấy Âu Dương Tiểu Tiểu không biết đang cầm cái gì vung về phía hai người, lại bị Hứa Quân Nguyên bên cạnh kéo xuống.

Chỉ nghe Âu Dương Tiểu Tiểu bên dưới tức tối giậm chân, nén nhịn một hồi mới nói: “Quên đi, vốn đã không nhất định đánh trúng. Huống hồ ta không tin chúng thoát được thần nỗ doanh ba nghìn!”

Ban đầu quả thật là không nhất định xông ra được, bất quá lúc này tự nhiên bất đồng.

Vu Trảm Lâu an tâm dựa lên người Cảnh Du, áp chế chân khí tán loạn trong cơ thể, Cảnh Du hất tay, đạn tín hiệu màu tím lao vào bầu trời quang đãng, một cỗ xe ngựa màu đen từ phương Bắc chạy đến, cỗ xe ngựa nọ thật quái dị, chẳng những không thắng ngựa, trên càng xe cũng không có người điều khiển, vậy mà vẫn cứ lao đi như bay.

Cơ nỗ doanh vội vàng cài tên bắn, nhưng những mũi tên có thể xuyên thủng giáp sắt bắn lên xe ngựa ào ào văng cả ra, đến một vết thương cũng không thấy. Cỗ xe nọ chạy cực nhanh, mau chóng xông vào trong trận của cơ nỗ doanh, làm rối trận hình. Trong cửa sổ đen kịt thỉnh thoảng có bạch quang lóe lên, các chiến sĩ cơ nỗ doanh lập tức có người theo tiếng ngã nhào.

Không bao lâu sau xe ngựa đã vọt tới trước lầu, Cảnh Du một tay vòng qua người Vu Trảm Lâu, một tay múa trường tiên thành cái khiên kín kẽ, thân trên khê lách, đã từ trên lầu nhảy xuống, giữa không trung xoay người như điều hâu quăng yển non vào rừng, nhẹ nhàng chui vào xe ngựa theo đường cửa sổ, hai người vừa vào, kết một tiếng cả cửa sổ cũng đóng lại, cỗ xe ngựa quỷ dị không người điều khiển lại nghiêng ngang đi trước mặt cả ba nghìn cơ nỗ doanh và mấy trăm cao thủ.

Bày ra một hồi thiên la địa võng, kể trong kể, mà chẳng giữ lại nổi một kẻ địch, bỗng dưng tổn thất bao nhiêu nhân thủ, chúng hiệp sĩ nhất thời đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải.

Đứng trước cửa Triệu gia lâu, Hứa Quân Nguyên ngóng theo phương hướng xe ngựa đã sớm biến mất, lòng buồn bã, Âu Dương Tiểu Tiểu nhìn thấy vẻ mặt hẩn, cắn môi hừ lạnh một tiếng, tự mình đi đến trấn an quần hiệp.

Xe ngựa một đường chạy về hướng quê nhà phương Nam, hồng y song thị từ cửa xe chui ra, một tiếng huýt sáo thanh thúy vang lên, hai thốt tuần mã màu đen từ trong rừng cây bên đường mừng rỡ chạy ra, thân thiết cọ cọ song thị một hồi.

Hai người lại buộc ngựa vào càng xe, cười hi hi nhảy lên càng xe cầm dây cương, cỗ xe màu đen đã trở thành biểu tượng ác mộng của võ lâm Trung Nguyên lại đi về phía trước.

Bên trong xe ngựa Vu Trảm Lâu dựa lên đệm yên lạng vận khí, coi xét một vòng, chân khí trên cơ bản đã về nguyên, vạn hạnh thai nhi không sao, chỉ là chân lực bạo lôi xâm nhập nội phủ cùng một chưởng mang theo hàn độc trên vai dường như khá nghiêm trọng, trong thời gian ngắn sợ là không thể vọng động nội lực được nữa.

Như vậy, kế tiếp người có thể nghênh địch trên đường, chỉ còn lại Cảnh Du.

Y hất cằm, tỏ ý bảo Cảnh Du đưa tay trái ra, Cảnh Du chần chờ một chút, rồi cũng đưa tay ra. Chỉ thấy cả tay áo đã bị xé nát, trên cánh tay có năm đường như là vết trảo, lộ ra một loại đỏ thẫm quỷ dị.

Vu Trảm Lâu đầu tiên lấy thần tiên tán chuyên khắc độc trong hòm thuốc ra cẩn thận thoa lên vết thương, lại lục lọi một hồi, mới nhớ là hộp sinh cơ chỉ thống cao duy nhất lần trước đã đưa cho Cảnh Du, y thò tay vào ngực người kia quẹt lấy một chút, cuối cùng mới dùng miếng vải trắng sạch sẽ băng lại kỹ càng.

Bắt mạch một chút, Vu Trảm Lâu rốt cuộc an tâm, may mà nội thương của Cảnh Du tuy khá nặng, nhưng đã kịp thời trị liệu trong Triệu gia lâu, trên cơ bản đã được ngăn chặn, chỉ cần trở về tìm thời gian tĩnh dưỡng chừng nửa tháng một tháng là có thể hoàn hảo như xưa, sẽ không lưu lại bệnh dạng gì.

Cảnh Du im lặng mặc y loay hoay trên người mình, yên lặng nhìn mười ngón tay thôn dài bện rện qua lại, trong xe ngựa nhất thời yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim hai người đang đập.

“Ai làm người bị thương nặng như vậy?” Vu Trảm Lâu hỏi.

“Chính là kẻ đã bị ta dùng chủ thủ giết chết kia.” Có lẽ là do sau đại chiến tinh thần mỏi mệt, Cảnh Du lại quên mất giới hạn chủ tòng trước sau vẫn giữ nghiêm, nói chuyện hiêm khi không xưng hô thuộc hạ giáo chủ, kể qua loa những việc gặp phải sau khi vào phòng.

Nguyên lai y vừa vào cửa liền làm khó trước, tập trung thể công lên người đạo nhân hoàng bào, ai ngờ tên đây đó kia chỉ là giả mạo, Âm Sơn Quỷ Tẩu trốn trong góc chết thừa cơ đánh lén, y mặc dù đã giết những người khác, nhưng cũng mệt một chút. Lại sợ bọn chúng cũng có mai phục bên ngoài, bèn chịu một chưởng rồi dùng chủ thủ lấy mạng Quỷ Tẩu. Chỉ là không ngờ Thôi Tâm chưởng của Quỷ Tẩu quá mức bá đạo, khiến y hậu chấn vô lực, không thể không lập tức chữa thương.

Cảnh Du nói thản nhiên, nhưng lúc ấy chẳng qua mười lăm chớp mắt song phương người tới ta đi liều mạng độ sức, thật sự là hung hiểm vô cùng.

Vung tay tát Cảnh Du hai cái, đánh mặt y nghiêng qua, Vu Trảm Lâu lạnh lùng trừng y, nói: “Liệu địch không rõ, đây là tội thứ nhất; lỗ mãng xúc động, là tội thứ hai. Nếu không phải người sơ suất bị thương, bốn tọa đầu cần tự mình ra tay?”

“Lần sau nếu có chuyện kiểu này nữa, tự mình đến hình đường lĩnh phạt.” Cơn giận còn chưa tiêu hết, y móc cao được hung hãn bôi lên mặt Cảnh Du với lực độ vượt quá cần thiết, cười lạnh bảo: “Hừ! Vô luận nói thế nào, lần này tính lại, vẫn là bọn chúng thiệt hơn!”

“Người bây giờ còn chiến đấu được không?”

“Giáo chủ yên tâm.” Gật đầu, không cần y nói, Cảnh Du ấn động cơ quan nào đó trong xe, song thị bên ngoài lập tức dừng xe ngựa.

Cảnh Du nhảy xuống xe trước, Vu Trảm Lâu theo sau, song thị cũng nhảy từ càng xe xuống, hoan hoan hỉ hỉ xáp tới, tranh nói trước: “Giáo chủ và tả hộ pháp lần này thật uy phong!”

“Bọn người Trung Nguyên bốc phét quá lỗ, còn không phải vẫn bị giáo chủ giết cho hoa rơi nước chảy!”

“Uy phong sao?” Vu Trầm Lâu nhàn nhạt hỏi.

“Đương nhiên uy phong!” A Nhất A Nhị hai miệng một lời.

“Nếu thật sự uy phong thì đã không để người lừa vào bẫy, tự nhiên càng không chặt vật chạy trời chết.”

“Ta chỉ không rõ, rốt cuộc là vì sao?” Trong mắt Vu Trầm Lâu thần quang lạnh thấu xương, bức thẳng hai người.

“Cái gì vì sao?” A Nhất mù tịt, A Nhị cắn môi không nói.

“Kẻ thiết lập bẫy rập này, tất nhiên là một người vô cùng hiểu rõ ta, quen thuộc cách làm việc của ta – hoặc giả nói, quen thuộc phương thức hành sự của Vu Thánh giáo chủ. Nhưng ta mà Hứa Quân Nguyên biết chỉ là Vu Trầm Lâu, không phải Vu Thánh giáo chủ. Hắn không làm ra được cạm bẫy như vậy, cũng không cách nào cho ta tình báo sai lệch.”

“Kẻ có thể đồng thời thỏa mãn hai điều kiện này, cả Trung Nguyên chỉ có ba người, Cảnh Du trước sau chưa hề rời khỏi ta, như vậy tự nhiên chính là một kẻ trong các người.”

Y ngắt từng chữ hỏi: “Rốt, cuộc, là, ai?”

“Giáo chủ, ngài nói chúng tôi phản bội ngài?” A Nhất rốt cuộc phản ứng được, sợ hãi kêu lên: “Sao có thể! A Nhị luôn đi cùng tôi, chưa từng tách rời...”

Gã đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn A Nhị chăm chăm, dường như đang nhìn một người chưa bao giờ nhận biết, “Ta nhớ ra rồi, lúc ở Hán Trung, người từng nói phải đi mua đồ ăn, rời khỏi ta nửa canh giờ, lại tay không trở về...”

“Người lúc ấy đã đi đâu?” Thanh âm của gã đột nhiên cất cao, bén nhọn thê lương.

“Tôi...” A Nhị mở miệng chực cãi, lại không nói ra lời, “Giáo chủ, tôi không có...”

“Thật đáng sợ! Sao người có thể làm chuyện thế này? Người không phải là A Nhị, A Nhị chưa bao giờ giấu ta bất cứ chuyện gì.” A Nhất thương tâm muốn chết mà điên cuồng lắc đầu, lão đảo lui lại, lui thẳng đến bên cạnh Vu Trầm Lâu.

“Giáo chủ, tôi thật sự không có!”

“Ta vốn cũng không tin người lại phản bội Vu Thánh giáo...” Vu Trầm Lâu mặt trầm như nước, “Nhưng trừ người ra, còn có thể là ai?”

“Đó tự nhiên là ta.” A Nhất vẻ mặt thương tâm bỗng nhiên đưa tay, bạch quang lóe lên, một chiếc tiêu hoa mai bay tới hậu tâm Vu Trầm Lâu.

Lần này khoảng cách quá gần, lại cực kỳ bất ngờ, theo lý hẵn là rất khó né, nhưng Vu Trầm Lâu lại như sớm có phòng bị lách người cất bước, cả quần áo cũng không hề bị cắt trúng.

A Nhất cắn môi, đưa tay lên lại là một chiếc.

“A Nhất không được!” A Nhị bổ lên, đồng thời dương tay, một chiếc tiêu hoa mai giống hệt bay lên đón.

Hai chiếc tiêu đâm nhau trước mặt Vu Trầm Lâu, vốn phải cùng nhau rơi xuống, ai ngờ mũi tiêu của A Nhị vừa đập lên tiêu của A Nhất lại đổi phương hướng, nhất tề bắn thẳng về phía gã với tốc độ nhanh hơn.

Vu Trầm Lâu lẳng lặng đứng đó, không chút sứt mẻ, giữa tiếng xé gió thanh thúy chợt lóe bóng đen, hai chiếc tiêu hoa mai bị đánh bay ngược, bắn về phía chủ nhân còn nhanh hơn lúc ban đầu, A Nhị nhảy vọt lên, mũi tiêu xẹt qua gót hài, còn chưa kịp thở, mắt cá chân chợt siết căng, cả người đã bị một cổ đại lực kéo bay ngay ra ngoài, hồng ảnh lướt trước mắt, đang cùng đồng bào huynh đệ đâm sầm vào nhau, ngũ tạng lục phủ của hai người đau đớn như kim châm muối xát, đều tự phun ra một búng máu, chẳng phân trước sau ngã oạch xuống đất.

“Khụ khụ khụ...” A Nhị ho sù sụ một trận, trong máu phun ra có kèm theo vật thể hình khối màu đỏ sẫm, biết là đã bị lực kinh đực tim kèm theo trong tiên của Cảnh Du chấn nát ngũ tạng, không khối kinh hã mà cười một hồi.

“Tại sao?” Vu Trảm Lâu nhìn xuống A Nhất, lặp lại câu hỏi của mình lần nữa.

“Tại sao?” Thị tòng có bộ dạng đồng tử vừa ho vừa cười, “Rất đơn giản, Âu Dương Tiểu Tiểu đã đáp ứng, chỉ cần lừa giáo chủ đến Triệu gia lâu, sẽ đem hoàn trần đan trên quý của Âu Dương thế gia cho chúng tôi, có thể giải được tính đoạn duyên đan trên người chúng tôi, để thân thể huynh đệ tôi có thể tiếp tục lớn lên.”

“Năm đó chuyện ăn đoạn duyên đan, ức chế thân thể lớn lên để đổi lấy võ công tiến cảnh, rõ ràng là các người tự nguyện, hiện giờ các người cư nhiên vì vậy mà bán đứng giáo chủ!” Cảnh Du nghe xong nổi giận, nhớ tới hiểm cảnh gặp phải trong Triệu gia lâu, suýt nữa khiến giáo chủ bỏ mạng, lại chỉ vì nguyên nhân nhỏ nhặt không đáng như vậy?

“Năm đó chúng tôi quả thật là tự mình nguyện ý, nhưng hiện tại lại không nguyện ý.” A Nhất cười lạnh nói, “Chẳng lẽ đã chọn thì không được hối hận sao? Trong mắt trong tim tả hộ pháp chỉ có giáo chủ, tự nhiên một sợi tóc của ngài cũng quan trọng hơn tính mạng chúng tôi. Nhưng tiểu nhân vật chúng tôi chẳng lẽ không thể có quyết định của mình? Hai chúng tôi năm nay đã bốn mươi ba tuổi, lại vẫn là bộ dáng mười hai tuổi này, mỗi ngày ra về khờ dại, tôi đã sớm chán ghét muốn chết rồi, có cơ hội này thì liều một phen, lại có gì không thể!”

“Còn có, ngày đó độc được trong rượu cũng là tôi hạ, Hứa Quân Nguyên quả thật không biết chút gì, giáo chủ lúc đó đích xác là đã oan uổng hấn. Giáo chủ ngài luôn như vậy, trong mắt chỉ nhìn thứ mình muốn nhìn, trong giáo có bao nhiêu người yêu ngài mộ ngài, ngài chẳng quan tâm, lại vì một nam nhân mà vứt giáo vụ ở mãi Lạc Dương không về, ngài nói ngài thật sự yêu hấn sao? Nếu như yêu hấn thì tại sao không chịu nghe một câu giải thích đã định tội hấn? Tôi vẫn nghĩ, sớm muộn gì cũng có ngày phải cho ngài biết việc này, đến lúc đó phải xem sắc mặt ngài một chút, hỏi thử ngài rốt cuộc có hối hận hay không.”

“Đừng có nói vậy!” Tim Cảnh Du chợt căng thẳng, trừng A Nhất quát to, dư quang khóe mắt lại nhìn không được nhìn chằm chằm biến hóa trên vẻ mặt Vu Trảm Lâu.

“Sai thì thế nào? Đúng lại thế nào?” Lặng yên một lát, Vu Trảm Lâu lạnh lùng nói: “Đúng sai bất quá do tâm, Vu Trảm Lâu ta làm việc, tuyệt không quay đầu.”

Bất kể trong chén độc tửu chứa đựng ác ý của ai, trong tình yêu của y cũng không thể dung được dao động của người kia, khi y không ngại hao tổn công lực nghịch thiên dựng tử, lại chịu một chưởng vì bảo hộ nữ nhân mang trong người hài tử của hấn kia, ái tình giữa họ đã chết rồi.

*Thủ nhất: một trong những phương thuật tu luyện của Đạo gia.

3. Chương 3

A Nhất sững người giây lát, bỗng nhiên cười to: “Được! Được! Sáng nghe đạo lý, chiều chết cũng cam! Tôi nếu có khí phách như vậy... Tôi nếu có khí phách như vậy...” Chưa dứt lời, một dòng máu sẫm màu tràn ra từ khóe môi, rốt cuộc đã tự đoạn tâm mạch mà chết.

“A Nhất ca ca!” A Nhị giấy giụa bỏ qua, dò xét lung tung hơi thở của gã, những nơi chạm tay vào vẫn dần lạnh ngắt.

Gã quay người nhào tới trước chân Vu Trảm Lâu, liều mạng dập đầu, khóc lóc nói: “Giáo chủ pháp ngoại khai ân, ca ca tôi chết rồi, tội có nặng tày trời cũng đã đền rồi, xin giáo chủ mau ban ngự ấn cho y, đừng để linh hồn y vĩnh viễn trôi giạt, không đến được đất nước thường thế! Giáo chủ khai ân, tôi xin khấu đầu tạ ngài!”

“Các người phản bội Vu Thánh giáo, hại giáo chủ suýt chết, sớm đã không xứng làm con dân của thần Vu Thánh, còn dám vọng tưởng đi đất nước thường thế?” Cảnh Du nói.

“Giáo chủ, chúng tôi không hề muốn thật sự hại chết ngài, ca ca biết khiên cơ độc được căn bản không thể làm gì ngài! Hôm nay cũng vậy, chúng tôi vốn đã lấy được hoàn trần đan từ chỗ Âu Dương Tiểu Tiểu, bởi vì lo cho giáo chủ mới đặc ý quay lại.” A Nhị rơi lệ đầy mặt, tâm tình kích động kéo theo nội tạng bị thương, không ngừng ho ra máu.

“Chúng tôi căn bản không muốn giáo chủ chết, cũng rất muốn tiếp tục ở lại Vu Thánh giáo... Chúng tôi chỉ... chỉ không muốn mãi đến lúc chết cũng chẳng lớn lên, chỉ là như vậy...”

Ánh mắt Vu Trảm Lâu từ vẻ tươi cười đọng lại trên mặt A Nhất, lại nhìn sang A Nhị lệ rơi đầy mặt, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, như phấn trang ngọc mài, hóa ra dưới khuôn mặt thường ngày chẳng nhìn ra điểm gì khác nhau lại chôn giấu tính tình hoàn toàn bất đồng, cho tới hôm nay, đôi mắt mình nhìn rõ cuộc là cái gì đây?

Rốt cuộc là ai làm sai?

Y đi đến bên cạnh A Nhất, tay phải kết ấn, ngón trỏ và ngón giữa cùng điểm nhẹ lên ấn đường của gã, miệng khẽ niệm tụng. Một đóa liên hoa ẩn nhỏ nhỏ màu xanh nhạt theo thanh âm của Vu Trảm Lâu nở rộ trên trán A Nhất.

Cho đến khi liên hoa hoàn toàn nở rộ, y mới thu ngón tay về.

“Thật tốt quá!” A Nhị kinh hỉ đan xen nhào tới bên cạnh ca ca, cẩn thận vuốt ve liên hoa ẩn, lại lau sạch vết máu bên môi gã, quay đầu vui mừng lạ Vu Trảm Lâu ba cái thật mạnh, “Đa tạ giáo chủ.”

“Thế này thì tôi cũng có thể yên tâm rồi.” Gã lau khô nước mắt, lấy một chiếc tiêu hoa mai, đưa tay đâm vào yết hầu.

Yên tĩnh giây lát, Vu Trảm Lâu điểm tay lên trán A Nhị, cũng thêm ngự ấn cho gã, bảo đảm linh hồn hai người có thể được dẫn dắt đến đất nước thường thế thần Vu Thánh trị vì, không bị lạc đường ở chốn hoang dã.

Cảnh Du yên lặng tiến lên, đặt thi thể hai người vào cùng nơi, đốt đàn thanh lưu chuyên dùng thiêu người trong giáo.

Ngơ ngẩn nhìn thi thể phảng phất đang mỉm cười trong hỏa diễm màu xanh trắng, Vu Trảm Lâu chỉ cảm thấy chưa từng có ngày nào lại dài lâu mỗi một như hôm nay, cho dù là cái đêm y uống chén rượu độc từ trong tay người yêu ấy, cũng hoàn toàn bất đồng.

Cảnh Du đứng phía sau, nhìn y vẻ mặt mờ mịt, lặng yên không nói gì.

Cơn mưa mới ngừng một ngày, nháy mắt lại rơi xuống, đều đều rơi đầy vai, đầy mặt người.

Mưa rơi không ngừng, giữa đại vũ như vậy, truy tung cố nhiên là rất khó, người đi đường đều vất vả như nhau.

Hai người dứt khoát cũng không vội đi, cứ ẩn cỗ xe ngựa bắt mắt trong rừng rậm, tìm một sơn động nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc quần áo hai người thay ra đã hong gần khô, ánh lửa màu vàng chấp chờn tâm tư từng người, trong động nhất thời cực tĩnh lặng.

“Ta còn nhớ, năm đó gia nhập Vu Thánh giáo, ngươi vừa mới bảy tuổi, năm ấy hoa cúc nở đặc biệt đẹp, khi gặp nhau lần đầu tiên, ngươi bởi vì nhìn ta ngẩn người, bị ta quát cho một tiên.” Vu Trảm Lâu bỗng nhiên nói từ xa xăm.

“Vâng, thuộc hạ lúc ấy còn nói, tương lai nhất định phải luyện tiên cho giỏi hơn ngài, đến lúc đó có thể thích nhìn bao lâu thì nhìn.” Cảnh Du mỉm cười, khi đó tốt biết bao, đơn thuần ngưỡng mộ sinh vật cao khiết mỹ lệ kia, chẳng có một chút tư tâm, tự nhiên mà ngưng mắt nhìn, tự nhiên mà trò chuyện.

Không bao lâu sau, đến cả nhìn thẳng ánh mắt y mà mình cũng chẳng dám, ngôn ngữ kính cẩn, động tác gượng gạo, sợ không cẩn thận tiết lộ chút tâm tư ti tiện.

Giáo chủ chỉ nói y là một người duy nhất trên thế gian sẽ tuyệt đối không lừa dối mình, lại không biết bí mật y giấu giếm mới là kinh tâm nhất, tâm tư xấu xa ấy, cho dù chỉ là khi đêm khuya vắng lặng một mình ngẫm lại, cũng là tội nghiệt và khinh nhờn tày trời.

“Không sai, đó là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời có người dám nói với ta những lời kiểu này, lúc ấy ta đã nghĩ, người thú vị như vậy, nhất định phải đưa đến bên cạnh... Thế nhưng người cũng thay đổi rồi...”

“Vào Vu Thánh giáo nhiều năm như vậy, người có từng hối hận không?” Y đột nhiên hỏi.

“Chưa từng.” Cảnh Du đáp như đinh đóng cột.

Ánh mắt Vu Trảm Lâu ngừng giữa không trung, giống như đang hỏi y, lại như tự hỏi mình: “Người nói, lòng người rốt cuộc là cái gì? Tại sao có thể thay đổi nhanh như vậy? Rõ ràng vẫn là người thâm ái kia, tại sao khi gặp lại có thể không chút gợn sóng, hết như người dưng? Lúc trước giãy giụa vỡ đầu chỉ mong được, lại thành chết cũng muốn bỏ hôm nay? Mỗi người đều theo cách nghĩ của mình đi giải độc tâm tư người khác, lại có thể nói ai đúng, ai sai đây?”

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có phải y cũng đã âm thầm thay đổi? Cho dù trở lại Bách Sắc, y thật sự có thể quay về làm Vu Thánh giáo chủ siêu thế thoát tục, lãnh ngạo cô cao kia sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Cảnh Du thả một khúc gỗ vào đồng lửa, nói rất chậm rãi: “Thuộc hạ chưa từng nghĩ nhiều như vậy, biết đâu có người có thể đồng thời chứa rất nhiều thứ trong lòng, mỗi một loại lúc ấy đều rất trọng yếu, nhưng nhất định cũng có người chỉ có thể đặt một dạng rất đơn giản, hiện tại là như thế, về sau cũng vẫn là như thế.”

“Trong mắt thuộc hạ, giáo chủ vĩnh viễn là giáo chủ, là người cả đời trung tâm thị phụng. Bất kể phát sinh chuyện gì, điểm này đều không thay đổi. Giáo chủ cũng nghĩ như vậy là được rồi.”

Yên lặng suy nghĩ những lời y nói rất lâu, Vu Trảm Lâu nhìn Cảnh Du một cái thâm sâu, đột nhiên hỏi: “A Nhất nói ta chỉ nhìn thứ mình muốn nhìn, còn nói ta không quan tâm lòng người trong giáo, người có biết kẻ ‘ái ta mộ ta’ theo như lời gã, rốt cuộc là chỉ ai?”

“Giáo chủ là người đại diện cho thần Vu Thánh ở nhân gian, người trong thánh giáo tự nhiên đều ái ngại mộ ngài.” Cảnh Du không hề biến sắc.

“Phải không?” Y gật gật đầu, “Đã như vậy, đêm mưa gió lạnh, người đừng ngủ, coi chừng đồng lửa, chớ để nó tắt.” Nói rồi nằm xuống, trở mình tự ngủ luôn.

Ánh lửa chớp tắt bất định chiếu rọi nụ cười khổ trên mặt Cảnh Du, tính khí của hài tử bá đạo này, lại thủy chung không hề sửa đổi, vừa không hài lòng là lấy người thân cận để trút giận ngay.

Trên đời này vốn có một số việc thoát nhìn rất đơn giản, nhưng chân chính muốn làm, lại muôn vàn khó khăn.

A Nhất mặc dù thông minh thâm trầm, chung quy vẫn chưa từng thật sự yêu một người. Nếu thật sự yêu y thì chỉ mong y được tốt, ái y mộ y, cần gì phải cho y biết?

Mồng bảy tháng bảy, hướng gió Đông Nam.

Một chiếc thuyền nhẹ thuận gió giương buồm, vượt sóng lao đi.

Vu Trảm Lâu ngồi ở đầu thuyền, cảm thụ gió sông mát rượi phả vào mặt, sáng khoái híp mắt, ngày ấy nói chuyện trong động, đến hôm nay đã qua ba hôm, mặc dù vẫn còn rất nhiều chuyện tích tụ trong lòng, nhưng y đã học được không nghĩ nữa, Vu Trảm Lâu đã vĩnh viễn là Vu Trảm Lâu, vậy thì cũng chẳng cần tự tìm phiền não, y chỉ cần nghĩ những chuyện đơn giản nhất là được.

Trước mắt quan trọng nhất, tự nhiên là an toàn quay về Bách Sắc, thuận lợi sinh hạ hài tử.

Cảnh Du muốn giấu, vậy cứ để y giấu thêm hai ngày nữa là được. Rõ ràng là người từ nhỏ đã chẳng biết nói dối, về mặt mặc dù tự nhiên, nhưng ánh mắt cứ chuyển dời, lại còn muốn lừa mình?

Dù sao tương lai còn dài, không cần nôn nóng nhất thời.

Tiếng bước chân vang lên phía sau, nhẹ nhàng mà trầm ổn, hơi thở quen thuộc sát đến, cùng áo khoác ấm áp hạ xuống.

Chẳng cần quay đầu cũng biết người đến là ai, y hỏi nhàn nhạt: “Trên thư Tần Tâm truyền đến nói gì?”

“Hữu hộ pháp đã dẫn cao thủ trong giáo đến Lư Châu chờ giáo chủ, hiện giờ thuyền đang thuận gió đi nhanh, tối đa hai ngày nữa là có thể tới.” Cảnh Du buông tay nói.

“Thuyền phu có đáng tin không?”

“Giáo chủ yên tâm, thuyền phu này là đầu mục ám tuyến mà hữu hộ pháp bố trí ở vùng Lương Hồ, là con dân Vu Thánh thành kính, trừ hữu hộ pháp và thuộc hạ thì không còn ai biết thân phận, hẳn không chỉ giỏi thâm dò, còn là một hảo thủ thao thuyền lộng thuyền.”

Gật đầu, Vu Trảm Lâu dõi mắt trông về phía xa, khoan thai nói: “Phong cảnh Vu hiệp này, vẫn đẹp đến kinh phách đoạt hồn, Trung Nguyên tuy rằng đất rộng của nhiều, nhưng chung quy không có phong tình như vậy.”

Một năm trong quá khứ, đã dường như là một đợt sốt cao đột ngột, mặc dù nắm rõ những chuyện từng trải, lại cảm thấy hết thảy không chân thật thế đấy. Từ nhất kiến chung tình với Hứa Quân Nguyên giữa khóm mẫu đơn ở Lạc Dương, ân ái triền miên bỉ dục tình thâm, đến bể tình dậy sóng ngay sát vách, khinh cuồng cả đời y dường như đã hao hết rồi.

“Bồng Sơn tuy đẹp, chung quy chẳng phải cố hương.” Cảnh Du đáp lời, “Có điều trên sông gió lớn, thân thể giáo chủ ngại hiện giờ không chịu nổi gió, vẫn nên tránh vào đi.”

“Hiện giờ ngược lại đến phiên người quản thúc bốn tọa.” Vu Trảm Lâu đánh mặt, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, chuẩn bị xuống khoang thuyền.

“Giáo chủ, tả hộ pháp, phía sau dường như có thuyền đuổi theo.” Giáo đồ ăn mặc theo cách lái dò chống thuyền phía đuôi bồng nhiên cất giọng nói.

Sắc mặt Vu Trảm Lâu lạnh lại, ba ngày nay hai người vòng qua Vu sơn, sau đó chuyển sang đường thủy, trên đường nhìn chung tương đối thuận lợi thanh tĩnh, không ngờ vẫn chẳng bỏ rơi được họ, nhìn thuyền đối phương lớn dần, rồi từ từ đến cả người trên thuyền cũng có thể láng máng trông thấy.

Người của Võ Đang Nga Mi và rất nhiều bang phái khác đứng lít nhít trên tàu, hoàn toàn bất đồng với thuyền cá lúc trước gặp phải trên đường, trên cơ bản đều là những cao thủ có máu mặt, Âu Dương Tiểu Tiểu hoàng sam tung bay, đứng cạnh một đạo nhân chỉ sang bên này không biết nói gì, Hứa Quân Nguyên đứng bên cạnh nàng, không thấy rõ vẻ mặt.

Xem ra đối phương đã biết còn đi về phía trước sẽ tiến vào phạm vi thế lực của Vu Thánh giáo, định dốc hết toàn lực, triệt để giải quyết y trên mặt sông này.

“Có thể bỏ rơi chúng không?” Cảnh Du hỏi người cầm lái.

Đối phương lắc đầu, khó xử nói: “Nếu là nơi nhiều đá ngầm cạnh nước còn có một số biện pháp, nhưng đoạn sông này bằng phẳng, lại thuận gió, lực buồm của đối phương mạnh, chỉ sợ sẽ đuổi kịp rất nhanh.”

“Không sao, tối đa là tiểu thuyền bị đâm vỡ, chúng ta cùng nhảy xuống sông là được, kỹ năng bơi lội của người không phải quên sạch rồi chứ?” Vu Trảm Lâu không hề để tâm mà trấn an thuộc hạ.

Chân mày Cảnh Du cau lại, cho dù bơi giỏi hơn, vùng này dòng nước chảy xiết, hai bờ dốc đứng, trừ phi có thể hô hấp ngủ nghỉ dưới nước như cá, nếu không dù là thần tiên cũng chẳng trốn thoát.

Tuy rằng có thể nhảy lên lầu thuyền đối phương, nhưng việc này lại có khác gì tự đi chịu chết? Bọn họ người đông thể mạnh, trên thuyền chật hẹp, y vừa phải đối địch vừa phải bảo hộ vị giáo chủ không thể động chân khí, hai quyền khó địch bốn tay – cho dù địch được bốn tay, chẳng lẽ y còn có thể đánh được bốn mươi, bốn trăm tay?

Cho nên ngay cả người kiên cường cao ngạo như Vu Trảm Lâu, cũng không nói ra lời nào mạnh mẽ.

Tiến thoái lưỡng nan, chẳng qua như thế.

Cẩn rằng, y đột nhiên ra tay điểm huyệt tâm Vu Trảm Lâu, Vu Trảm Lâu hoàn toàn không ngờ Cảnh Du sẽ ra tay với mình, nhất thời không quan sát, ba huyệt đạo bị chế, cương lại tại chỗ không thể động đậy.

“Người!”

“Thuộc hạ mạo phạm giáo chủ, nếu còn mạng mà sống sót trở về, sẽ tự nguyện lĩnh phạt.” Cảnh Du cung kính thi lễ thật sâu với Vu Trảm Lâu.

“Người lại định làm gì?” Vu Trảm Lâu cả giận nói: “Bổn tọa mệnh lệnh người không được tùy tiện hành sự!”

“Giáo chủ yên tâm, huyệt đạo thuộc hạ điểm ngài cùng lắm nửa khắc là có thể phá, sẽ không tạo thành tổn hại gì cho thân thể.” Cảnh Du trả lời một nẻo.

“Ai quản việc đó! Không cho phép người đi chịu chết vô ích!”

Có lẽ bởi vì biết là cuối cùng, vẻ mặt Cảnh Du nhu hòa hơn ngày thường rất nhiều, ý cười ôn nhu trong đáy mắt thông dong tràn ra, y khẽ khàng buộc dây áo choàng cho Vu Trảm Lâu, ôn nhu nói: “Giáo chủ còn nhớ chứ? Hồi nhỏ ta từng nói: tương lai sẽ luyện tiên giỏi hơn ngài, ngài sẽ không đánh được ta nữa, đến lúc đó ta thích nhìn ngài bao lâu là có thể nhìn bấy lâu.”

“Hiện giờ nếu chỉ luận riêng trường tiên, thuộc hạ đã mạnh hơn ngài rất nhiều.”

“Người...”

“Giáo chủ, sau này thuộc hạ không thể tùy thị bên cạnh, ngài phải bảo trọng hơn, người đã có hài tử, phải quý trọng thân thể mới được.”

Y phân phó người cầm lái: “Đợi lát nữa sau khi ta rời thuyền, người cứ đi nhanh lên là được, hữu hộ pháp đang chờ ở Lư Châu, nhất thiết phải đưa giáo chủ đến nơi an toàn.”

“Tả hộ pháp yên tâm, thuộc hạ có thể không cần tính mạng, cũng nhất định không phụ ủy thác!”

Cảnh Du lại nhìn Vu Trảm Lâu vẻ mặt tức giận cùng đáy mắt có chút kích động lần nữa, mỉm cười đi đến đuôi thuyền, trông về đại thuyền đang đuổi sát ngoài ba mươi trượng.

Lâu thuyền do Hàng Châu Mai gia chế tạo trước nay luôn lấy kiên cố mà nổi danh, không biết lại chịu được mấy trái động thiên lôi đây? Đáng tiếc loại mìn này vốn nghiên cứu chế tạo cho chiến đấu cận thân, ngòi nổ quá ngắn, không ném được xa như vậy, lần này nếu có thể sống sót trở về, không ngại đề nghị Tàn Tâm thay đổi.

Đương nhiên, trước đó, chỉ sợ y phải phiền não làm sao ứng phó lửa giận kinh thiên của giáo chủ cao ngạo kia mới được.

Mắt thấy Cảnh Du giương tay ném một tấm gỗ, người đồng thời nhảy lên, y sam màu đen bay phàn phật giữa không trung, khi khí lực sắp kiệt mà trầm xuống, vừa vịn rơi lên miếng gỗ đã ném lúc trước, mượn lực điểm một cái lại bay lên lần nữa. Lên xuống hai lần như thế, đã nhẹ nhàng bay lên lâu thuyền đuổi theo.

Tiếng binh khí va chạm, tiếng quát mắng từ lâu thuyền đối diện truyền đến, thân ảnh màu đen của người nọ bay qua bay lại, tả xung hữu đột giữa quần địch.

So với trường tiên, cung nỏ một loại, cận chiến kỳ thật không phải là sở trường của người nọ, cho nên mới luyện chủ thủ làm phụ, xuất thủ đều là những chiêu số ác, tuyệt, hiểm, đả thương người đồng thời khó tránh tự thương mình, trên sàn tàu chật hẹp lấy một địch trăm, căn bản chống đỡ không được bao lâu.

Bảy đạo nhân hợp thành thất tinh trận, vây y vào chính giữa, trường kiếm đan xen, Cảnh Du không biết vì sao phân tâm, liên tục bị hai thanh kiếm đả thương, dòng máu đỏ tươi từ vai hồng tuôn ra, cách xa như vậy mà vẫn gai mắt như thế.

Nhắm mắt không nhìn nữa, Vu Trảm Lâu thăm vịn chân khí, nội lực nghịch hành dọc theo kỳ kinh bát mạch, cùng nhập vào đan điền chỗ phối thai, y chỉ cảm thấy bụng quặn đau một trận, cố gắng nhịn xuống, mặc cho máu tươi tràn ra từ bên môi.

Phôi thai kia dường như tự có ý thức, biết phải gặp đối đãi thế nào, bị ai thống khổ vô tận ulla lên, xông thẳng vào trong óc, nhất thời đầu óc hỗn loạn. Một là lúc nhỏ tập võ đánh bay trường kiếm của Cảnh Du, một là tự tay móc tim thánh nữ giống như thân tỷ trên tế đàn bạch ngọc, một là khóm mẫu đơn đập thẳng vào mặt, Hứa Quân Nguyên lam sam nở nụ cười nhàn nhạt ôn tồn, một lại là một chưởng xuyên tim, vẻ kinh hoàng và hối hận trên mặt người nọ, rồi nháy mắt lại biến thành bóng dáng cô đơn tịch mịch màu đen đang một mình quay về lửa trại.

Vừa ở bên bờ tẩu hỏa nhập ma, y mượn một tia thanh minh cuối cùng trong lòng, dùng răng ra sức cắn đầu lưỡi, một loại đau đớn khác thoảng chốc khiến cho đầu óc thanh tỉnh lại từ trong ảo giác, nội lực luân hồi cuộn cuộn ở đan điền, dần dần hình thành một lốc xoáy nhỏ, tự hành không thôi.

Mái tóc dài vốn tản mát của Vu Trảm Lâu khẽ tung bay trong gió, lại bắt đầu bạc dần từ ngọn tóc, màu trắng như băng kia chuyển dời về trước từng chút, rất nhanh chóng mái tóc đen biến cả thành tơ bạc.

“Hóa Thai Đại Pháp!” Người cầm lái kinh hô, cây sào trong tay suýt nữa rút xuống sông.

Đó là một loại công pháp khác phối hợp với Kinh Chuyển Thần Công của Vu Thánh giáo, người mang thai y pháp thi hành, dùng phôi thai làm căn cơ dinh dưỡng giúp mình lột xác, công thành có thể nâng cao công lực lên mấy lần. Chỉ là khả năng thành công cực thấp, quá trình cực kỳ phức tạp nguy hiểm, nếu do nữ tử tu luyện, mặc dù nguy hiểm giảm bớt, hiệu quả lại không xuất chúng lắm, cho nên hầu như chẳng ai đặc ý tu luyện.

Không ngờ sinh thời hẳn lại có thể chính mắt nhìn thấy người thật sử dụng, mà còn là người đứng đầu một giáo! Người cầm lái miên man suy nghĩ, bỗng nhiên một trận tiếng vang cực lớn từ phía sau truyền đến, ngay cả mặt nước dường như cũng truyền đến chấn động đất rung núi chuyển, ánh lửa nhanh chóng chiếu sáng nửa mặt sông.

Vu Trảm Lâu mở bừng mắt, trong đôi mắt thần quang tụ thành một điểm, Vu Trảm Lâu nhìn chằm chằm lâu thuyền bốc cháy một nửa, thần sắc lạnh lẽo như huyền băng vạn năm.

Chẳng lẽ chung quy là không kịp sao?

Không! Y, không, cho!

Mái đầu bạc trắng bay lên, y vung tay áo, thân hình thoảng cái biến mất khỏi tiểu thuyền, xuất hiện ở xa xa ngoài mười trượng, đập nước lao thẳng đến lâu thuyền.

Vu Thánh không cho phép, thiên phải lưu nhân!

Cảnh Du nửa dựa lên vách khoang thuyền, tay trái mềm nhũn buông bên cạnh, sau lưng đã đau đến mức sắp mất cảm giác, nửa bên hắc y càng nhuộm thành màu đỏ mỹ lệ.

Tay trái đã bị phế, bất quá đáng giá. Y mỉm cười, thừa dịp địch thủ không chú ý đã kích nổ một quả động thiên lôi, không chỉ nổ chết hơn mười người, còn làm đứt một cột buồm, càng khéo hơn chính là vừa vụn đốt cháy rượu trử trong khoang thuyền, hiện tại đã có một nửa số người vội chạy đi chữa cháy.

Nếu có thể thuận lợi kích nổ thêm quả nữa, vậy thì thuyền này tuyệt đối đừng mong tiếp tục truy kích.

Âu Dương Tiểu Tiểu nhón nhắc chỉ huy mọi người chữa cháy xung quanh, cất giọng nhắc nhở mọi người coi chừng, đừng cho y cơ hội sử dụng thuốc nổ nữa, vậy là cao thủ các phái còn lại cẩn thận bức gần từng bước, thu nhỏ vòng vây.

Y nắm chặt trường tiên trong tay phải, thâm vui mừng vì trước đây khi Tần Tâm làm động thiên lôi này đã để lại một mảnh, cân nhắc đến khả năng đồng quy vu tận khi bị bắt, chỉ cần còn bên người, truyền nội lực vào trong là có thể kích nổ.

Đợi những người này tới gần chút nữa, y có thể dẫn họ cùng bước lên hoàng tuyền lộ.

Đầu thuyền bỗng truyền đến tiếng âm ỉ, Cảnh Du nỗ lực muốn phân biệt, nhưng tầm mắt đã bắt đầu mơ hồ, y lắc đầu muốn tỉnh táo một chút, lại khiến đồng đảo cao thủ nhất tề lui nửa bước như gặp đại địch.

Cảnh Du nở nụ cười lạnh giá, vẻ tươi cười lại có năm phần tương tự với Vu Trảm Lâu, gắng đè khí lực mà trào phúng: “Té ra lá gan của danh môn đại phái, lại chẳng lớn hơn lũ ruồi bọ của Vu Thánh giáo được bao nhiêu, các vị không cần lo lắng, động thiên lôi của ta đây rất trân quý, dùng trên người các người chẳng phải là lãng phí?”

“Tiểu nhân vô sỉ! Người cũng chỉ có thể sinh miệng lưỡi lợi hại lúc này, chờ lát nữa đại gia bắt người, cho người muốn chết không được!” Một cảm y đại hán người đầm đìa máu tươi giậm chân mắng, hiển nhiên vừa rồi cũng bị vụ nổ ảnh hưởng đến, hỗn hển nhốn nhác.

“Ồ, người muốn làm gì người của ta?” Thanh âm lạnh lùng từ trên cột buồm còn lại truyền đến.

Xem ra mình thật sự sắp không xong rồi, Cảnh Du cười khổ, nhãn lực đã mơ hồ đến bước này, lại cảm thấy người đứng đón gió trên cột buồm giống người mình muốn nhìn thấy lần nữa trước lúc chết như vậy.

Đầu tiên, nếu thật là giáo chủ, sao có thể bạc trắng đầu?

“Là Vu Thánh giáo chủ!” Bốn năm tiếng kinh hô đồng thời vang lên, chấn đầu y chợt thanh tỉnh, đột nhiên rùng mình một cái, ngưng thần nhìn lại.

Áo choàng huyền sắc tung bay trong gió, bên dưới là hồng y như huyết, tóc bạc như tuyết, cô ngạo cao tuyệt như băng sơn, không phải Vu Trảm Lâu thì có thể là ai?

Nhưng mà mái tóc kia... mái tóc kia...

Hóa Thai Đại Pháp? Không có khả năng! Y chờ mong đứa trẻ kia giáng sinh như vậy, tình nguyện chịu đựng muôn vàn khó khăn giày vò, mấy lần gặp nạn cũng không thay đổi dự tính ban đầu, làm sao lại tự mình bóp chết sinh mệnh trân quý kia!

Chẳng qua vì một thuộc hạ... làm sao đáng!

Thế giới trong mắt bắt đầu xoay tròn, y mệt mỏi dựa vách thuyền, thần chí bắt đầu tan rã.

Không đáng đầu, giáo chủ, đó chỉ là một tên thuộc hạ có tâm tư xấu xa với ngài, y tình nguyện bản thân chết vạn lần, cũng không muốn thấy ngài làm chuyện trái lòng, y chỉ cần ngài tiếp tục sống tốt, chỉ điểm giang sơn tùy hứng tận tình tùy tâm sở dục, Vu Thánh giáo chủ, thiên thu vạn tuế.

Những việc khác, y không muốn chút nào.

Thật sự cái gì cũng không muốn...

Vu Trảm Lâu thản nhiên quét qua toàn trường, trầm giọng nói: “Thả người, ta sẽ tha mạng cho đám các người.”

“Nằm mơ! Người hôm nay cũng cùng lưu lại tính mạng đi!”

“Đúng, đền mạng cho các anh hùng của võ lâm Trung Nguyên!”

Những kẻ đã bị thiệt nặng giết đỏ cả mắt đầu thế dễ dàng dừng tay, nhao nhao quát mắng.

Thu tay áo, bàn tay lóng lánh gần như tiếp cận với ngọc thạch trong suốt nhẹ nhàng giơ lên, lại hạ xuống, chưởng phong lướt qua, cột buồm to lớn từ trên xuống dưới phân giải tiêu tan trong gió như bột phấn, mà người dưới chân đã trống không vẫn đang đứng giữa không trung, mỉm cười hờ hững.

“Cảnh Du, ta đuổi cổ mấy tên đáng ghét trước, rồi sẽ lập tức tới đón người.”

“Quái... Quái vật...” Mọi người líu lưỡi.

Đó căn bản không phải võ công! Là yêu ma tà pháp! Là nguyên rủa! Nỗi sợ hãi nháy mắt thống trị toàn trường.

* * *

Tiếng gió phàn phật, xúc cảm phất trên mặt y lại là xiêm y mềm mại, mùi hương lành lạnh nhàn nhạt quen thuộc mà khiến người quẩn luyến, là đang nằm mơ sao? Y nghĩ như vậy, mặt càng cọ lên.

“Tỉnh rồi à?” Thanh âm lạnh triệt từ trên đầu truyền đến.

“Ừm.” Thần chí vẫn chưa rõ ràng lắm, y hỏi theo bản năng: “Chúng ta đi đâu?”

“...” Thanh âm dừng lại giây lát, thoáng dịu dàng, “Về nhà, chúng ta về nhà.”

Về nhà sao? Cảnh Du nỗ lực muốn mở mắt ra, thế nhưng mí mắt lại dính chặt hơn bất cứ gì, dường như vẫn còn chuyện chưa xử lý xong, “Địch nhân...”

“Không cần quan tâm chúng, người an tâm nghỉ ngơi đi.” Vu Trảm Lâu nói nhàn nhạt.

Cảnh Du mới vừa mở mắt tiếp thu chỉ lệnh, lại an tâm mê man đi, ánh nhìn cuối cùng là từ trên vai Vu Trảm Lâu trông qua, chỉ thấy nửa lâu thuyền nhỏ dần phía sau đang từ từ chìm xuống, tôn lên tàn hồng màu máu của tà dương phía chân trời.

Ngày đó nước Vu hiệp bị nhuộm đỏ thắm cả nửa sông, những người còn sống trong trận này, không một ai muốn nhớ lại cơn ác mộng ấy. Về phần kho báu của Vu Thánh giáo, chẳng còn người nào nhắc tới nữa.

Thỉnh thoảng nói đến, chỉ là Vu Thánh giáo chủ đáng sợ như quỷ mị kia đạp nước lên thuyền, lẳng không dạo bước như thế nào, nhắc tay nhẹ nhàng băng quơ hóa người thành phấn như thế nào, giết hơn trăm cao thủ chẳng còn lại bao người như thế nào.

Từ đó vùng Quảng Quý trở thành quỷ môn cấm địa, không ai còn dám khinh phạm, mà kỳ lạ là Vu Thánh giáo chưa hề trả thù, vẫn bề quan tự thủ, dường như đều tự tường an vô sự.

Trung Nguyên vô lâm chẳng ai còn gặp cỗ xe ngựa tử vong đã dấy lên sóng to gió lớn, lưu lại biển máu gió tanh kia nữa.

Chớp mắt vài cái mà mấy chục năm đã qua đi như vậy.

Bao nhiêu danh thượng hồng nhan, kiêu hùng hào kiệt, một chén hoàng thổ cũng phủ hết.

Chỉ có vị lão nhân họ Chương trong một xóm nhỏ bên Vị Thủy, thỉnh thoảng uống rượu sẽ kể cho bọn tiểu hài tử nghe một câu chuyện hời hợt. Trong đoạn chuyện xưa đó có xe ngựa tiếp hồn đáng sợ, Vô Thường mặc hắc y, song bào sát nhân ma toàn thân huyết hồng, cùng với Diêm vương lạnh lùng đủ để đông lạnh băng sơn. Biết đâu còn có chút phong hoa tuyết nguyệt năm đó, danh môn thiên kim yêu tiểu tử vô danh, bể ghen nổi sóng dẫn động sát khí vô hạn. Chẳng qua người ta luôn không kịp hỏi kết cục, bởi vì bao giờ cũng vậy, không đợi nói xong, lão thái bà trẻ hơn Chương lão nhân một chút sẽ lao tới, nắm tai xách ông ta về.

Nhưng lại có gì hệ trọng đâu? Dù sao bất kể là đại nhân vật thế nào, cũng không trốn thoát một kết cục cuối cùng, cho dù bây giờ không chết, sớm muộn gì cũng sẽ chết thôi.

Chỉ là không biết hoàng tuyền phải chăng mạch lộ, bằng không những người gút gút mắt mắt này đều đụng phải nhau, lại nổi lên phân loạn thì nên làm thế nào cho phải đây?

Một chén rượu độc, đơn giản mà phá vỡ mộng đẹp một đời triền miên của y.

Những chuyện trên thế gian này vốn không hề công bằng,

Cho dù hủy nửa đời công lực, nghịch thiên dựng tử, cũng vị tất đổi được người yêu chân tâm như vậy.

Cho nên y không hận chút nào.

Bị chí ái phản bội thì làm sao? Bị ngàn dặm truy sát lại như thế nào?

Y là Vu Trảm Lâu của Vu Thánh giáo,

Vu Trảm Lâu cả đời kiêu ngạo, chẳng thêm trách người!

Từ đầu chí cuối, bất quá là – y đã yêu lắm người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-giang-lan-nhi-chi-thien-y-vo-phung>